

Gerçek

Ekim 2010 / Sayı: 12

Devrimci İşçi Partisi Girişimi'nin yayın organıdır.

Fiyatı: 1 TL

Boykottan Üçüncü Cepheye!

12 Eylül'deki referandumdan daha fazla demokrasi çıktığını sananlar, 12 Eylül rejiminin ruhuna fatiha okunduğunu iddia edenler, "üstünlerin hukukunun" sona erdiğini söyleyenler ya yalan söylüyorlar, ya da hayal aleminde yaşıyorlar. AKP öncülüğündeki İslamcı burjuvazi, referandumda esas olarak CHP ve MHP ile temsil edilen Batıcı-laik burjuvazi karşısındaki savaşında, yeni bir muharebeyi daha kazanmıştır. Referandumun ortaya çıkardığı sonuç budur.

Üstelik "Evet" seçeneğinin yakaladığı %58'lik oy oranı hiçbir şekilde halkın demokrasi aşkının bir yansıması olarak okunamaz. Seçim sonuçlarını harita üzerinde inceleyen her gözün görebileceği gibi "Evet" oyları esas olarak Türkiye'nin muhafazakâr fikirlere, gerici ideolojilere en açık illerinde toplandı. Buralardaki insanlara referandumda "Evet" dedirten, Batıcı-laik burjuvazinin, yani "Hayır" cephesinin temsil ettiği "beyaz Türk" tavrına duyulan öfkedir. Ekonominin krizin etkilerini üzerinden atıyor görüntüsü vermesi ve Fethullah Gülen cemaatinin MHP tabanını etkilemek için sarf ettiği çaba da "Evet" oylarını artıran diğer faktörler oldu.

Referandumun kaybedenleri ise elbette CHP ve MHP'dir. MHP büyük bir oy kaybı yaşadı. Öyle ki, sonuçlar ayrıntılı olarak yorumlandığında, MHP'nin 9 ay sonraki genel seçimlerde barajı dahi geçememe ihtimalinin belirdiği görülebilir. CHP için ise bir oy kaybı söz konusu olmasa bile, Kılıçdaroğlu'nun oy kullanamayarak kendisini gülünç duruma düşürmesi, ülkeye başbakanlık edecek mayaya sahip olmadığı yönünde derin şüphelerin doğmasına yol açtı.

Fakat kimse AKP'nin bu referandumdan sorunsuz bir zaferle çıktığını da düşünmesin. Kürt halkı Fırat'ın doğusunda sandığı gitmeyerek, bütün düzen güçlerine ama en başta tabii ki AKP'ye unutamayacakları bir ders verdi. Dolayısıyla esas zafer Kürt halkınıdır. BDP'nindir. Ayrıca boykotu baltalamaya, Kürt halkının iradesini parçalamaya kalkışan Kürt burjuvazisi de boykotun başarısıyla ağızının payını aldı.

Bu başarı Kürt illeri ile sınırlı kalmayacak, Türkiye işçi sınıfı açısından çok daha hayırlı bir sonuç ortaya çıkmış olurdu. Boykotun Batı'ya taşınmamasında, solun pek çok örgütünün seçimlerin genel provası olan bu referandumda evetçiler ve hayırcılar şeklinde bölünerek burjuvazinin iki kanadının ardı sıra dizilmesinin etkisi büyüktür. Sol adına, işçi sınıfı adına referandumdan çıkarılması gereken en büyük ders budur.

Şimdi sıra genel seçimlere geldi. Bu aşamada, ister hayırcı, ister evetçi, isterse de boykotçu olsun, solun büyük bölümünün üzerinde uzlaştığı bir konu var: yeni bir anayasa talebi. Halbuki bu hiç de hayırlı bir uzlaşma değil. Çünkü yeni bir anayasayı TUSİAD'ı ve MÜSİAD'ı ile, AKP'si ve CHP'si ile bütün bir burjuvazi de istiyor. Dolayısıyla eğer başarabilirlerse, yeni bir anayasayı hazırlayacak olanlar da onlar olacak. Bu anayasanın ruhu, özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma, esnekleştirme, paralı eğitim, paralı sağlık hizmetleri olacak. Hiç kimse anayasayı hazırlarken burjuvazinin işçilere ve emekçilere, solculara, sosyalistlere fikir danışacağı hayallerine kapılmasın. Güç kimdeyse yeni anayasayı da o hazırlar. Böyle bir anayasada süsleme kabilinden iki demokratik hak olsa ne olur, olmasa ne olur? Unutmayalım, haklar yalnızca mücadeleyle kazanılır.

Burjuvazinin kanatları arasında bölünmüş bir solun ve işçi hareketinin bu süreçte ağırlığını koyacak bir güç olmadığı ortada. Güç olmak için ilk şart, hem Batıcı-laik, hem de İslamcı burjuvaziden tamamen uzaklaşmak, işçi sınıfının ve Kürt halkının güncel, ortak ve özgün talepleri etrafında birleşerek sahneye çıkmaktır.

Bunun olabilirliğini referandumda boykot tavrını destekleyen sosyalist örgütler ve Kürt hareketi gösterdi. Burjuvaziden bağımsız bir Üçüncü Cephe'nin ruhu referandumda ortaya çıktı. İşte şimdi görev bu ruhu ete vekemiğe büründürmektir. Burjuva partilerinden kınıntı beklemeyi bir kenara bırakıp, kendi bağımsız gücümüzü ortaya koymaktır.

Batıda işçi adaylar, doğuda Kürt adaylar

TEKEL İŞÇİLERİNİ MECLİSE SOKALIM!

12 Eylül referandumunu genel seçimlerin provasıydı. Daha aradan bir ay geçmeden burjuvazinin iç savaşı yeniden kızıştı. Bu savaşta taraf olmanın işçi sınıfına bir faydası yok. İşçi sınıfı Kürt halkıyla birlikte kendi cephesini, bir Üçüncü Cepheyi kurmalı. Referandumdan önce bu cepheye doğru bir adım olarak sosyalistlerin ve Kürt hareketinin kurduğu Boykot Cephesi Doğu'da büyük bir zafer kazandı. Şimdi bu başarıyı genel seçimlere taşıma zamanı. Üçüncü Cephe'nin Kürt illerindeki adayları Kürt halkının kendi bağrından çıkan temsilcileri olmalı. Aynı şekilde diğer illerde de işçi sınıfı kendi bağrından çıkardığı mücadeleci işçileri aday göstermeli!

Şiar Rişvanoğlu davası:

Avukatı adliyeye “zorla getirme” kararı!

Roj Tv’de katıldığı programlarda yaptığı konuşmalar nedeniyle hakkında Adana özel görevli 6. Ağır Ceza Mahkemesinde dava açılan Avukat Şiar Rişvanoğlu’nun ilk duruşması 16 Eylül Perşembe günü savunma tarafının yokluğunda yapıldı. Durum şöyle gelişti:

Rişvanoğlu’na destek olmak amacıyla şehir dışından gelecek olan avukatların duruşmaya yetişebilmeleri için, yargılamayı yapacak olan mahkeme başkanıyla günler öncesinden duruşmanın öğleden sonra yapılması konusunda görüşülmüş ve dosyaya bu konuda yazılı talep konmuştu. Ancak duruşma günü, duruşmanın sabah saatinde yapılmakta olduğunu tesadüfen öğrenen Rişvanoğlu’nun bir kısım avukatları, mahkemeye giderek çeşitli şehirlerden meslektaşlarının

yolda olduğunu söyleyerek bu duruma itiraz etmiş ve savunma avukatlarının beklenmesini talep etmişlerse de mahkeme heyeti ısrarla duruşmayı yapacağını belirtmiştir. Adana Baro Başkanının telefonla devreye girmesi bile bu durumu değiştirmeyince mahkeme salonunda bulunan avukatlar da savunma makamına yapılan bu muameleyi protesto ederek dışarı çıkmışlardır. Bunun üzerine yargılama, sanık avukat Şiar Rişvanoğlu ve savunma makamını oluşturan avukatlarının yokluğunda yapılarak adeta sessiz sedasız bir şekilde geçirilmeye çalışılmıştır. Üstelik verilen ara karar ile mesleği nedeniyle sürekli adliyede bulunan ve bürosu da adliyenin hemen arkasında olan Şiar Rişvanoğlu hakkında zorla getirme kararı çıkarılmıştır! Bu aslında mahkemeye verilen hukuki bir yetkinin, makul gerekçesi olmaksızın kullanılmasındır, yani suistimalidir.

Duruşmanın hem yazılı hem sözlü talep yapılmasına rağmen sabah alelacele görülmesi, aynı zamanda Şiar Rişvanoğlu’nun savunmak üzere duruşmaya katılmayı hedefleyen Adana içinden ve dışından avukatlara karşı da saygısız bir tavrıdır. Çağdaş Hukuçular Derneği’nin demokratik haklara ve savunmanın hukukuna sahip çıkan yöneticileri dahil olmak üzere o gün Ankara’dan, İzmir’den, Antalya’dan, Mersin’den avukatlar duruşmaya katılmak ve Rişvanoğlu’yu savunmak üzere Adana’ya gelmişlerdi.

Özel görevli ağır ceza mahkemesinin bu tavrı, bir yanıyla, son zamanlarda insan hakları savunucusu ve sosyalist avukatlar hakkında yoğun bir şekilde

açılan davaların yanında, savunmanın susturulmaya çalışılmasında yeni bir adımdır. Bilindiği gibi, bu mahkemeler Terörle Mücadele Kanunu kapsamına giren suçların yargılanması göreviyle eski DGM’lerin yerine kurulmuştu. Şiar Rişvanoğlu’na reva görülen bu muamele, bu mahkemelerin savunma hakkına verdikleri önemin derecesini ve savunma makamına yaklaşımlarını da ortaya koyan bir tavrıdır. Son zamanlarda yoğun olarak düşünce suçlarının yargılandığı ve en basit basın açıklamalarına bile cezaların yağdırıldığı bu mahkemelerde savunmaya tahammül bile edilememektedir.

Ama bir başka yanıyla da bu tavır devletin yoldaşımız Şiar Rişvanoğlu’nun üzerine özel olarak gitmekteki kararlılığını göstermektedir. Adana bağlamında Kürt kitleleri ile işçi sınıfı arasında bir ittifak kurma çabasının sembol isimlerinden biri olduğu için Rişvanoğlu’nun mücadelesi bastırılmaya çalışılıyor.

Ne ilerici, devrimci demokrat ve sosyalist avukatlar bu saldırıya boyun eğecektir, ne de Şiar Rişvanoğlu’nun da kurucularından olduğu DİP Girişimi bu baskılar karşısında işçi sınıfı ile ezilen Kürt halkını burjuvazinin iki kampına karşı bir Üçüncü Cephe’de toparlama çabasından vazgeçecektir. Şiar Rişvanoğlu’nun 28 Ekim 2010 tarihinde yapılacak olan duruşmasında da meslektaşları tarafından yalnız bırakılmayacağını biliyoruz. Hukuka ve demokrasiye bağlı bütün avukatların duruşmaya yoğun katılımı, yargılamayı yapan mahkemenin savunmayı yok sayan tavrına en iyi cevap olacaktır. Devrimci İşçi Partisi Girişimi ise yoldaşının sonuna kadar arkasında olacaktır.

Kızıl İğne

Biz neymişiz ya abi!

Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP) ve Toplumsal Özgürlük Platformu (TÖP) mensubu arkadaşlarımızın devletin saldırısına uğramış olması içimizi yakıyor, ama işin Aziz Nesinlik tarafı da epeyce ağırlıklı!

Polis-savcı-yargıç elele verdi, SDP’yi ve TÖP’ü Hanefi Avcı ve Devrimci Karargâh aracılığıyla Ergenekon ile ilişkilendiriyor. İşin mizahi yanı şu ki, SDP ve TÖP öyle solumuzun “yurtsever” kanadından falan değil. Düpedüz Kürt halkının yanında duran, devletin politikalarını bu bakımdan tam karşısına alan hareketler. “Bakmayın siz” diyecektir polis kafası, “onlar tam da esas ilişkilerini gizlemek için öyle yapıyorlar.” Kafa böyle çalışıyor. Zaten PKK de Ergenekon’un müttefiki, hatta imalatı değil mi? Kürt halkını destekleyen neden olmasın?

Polis kafası devam eder: Zaten 6-7 Eylül de komünist kıskırtması idi. Olay gecesi kahraman polisimiz hemen birçok komünisti toplama mıydı? Sonradan 6-7 Eylül’ün kontrgerilla işi olduğu ortaya çıktı.

Şimdi Özal’a suikast girişiminin ardında olduğu söylenen general Sabri Yirmibeşoğulları “mükemmel bir kontrgerilla işiydi” diyerek itiraf etmedi mi bunu? Buradan ne çıkar? Komünistlerin kontrgerillanın içinde olduğu çıkar! Haydi itiraf edin, ABD-Türkiye imalatı kontrgerillayı da sosyalistler kurmuştu. Demek ki, Ergenekon da onların.

Şimdi dünün Fethullahçısı Hanefi Avcı Ergenekoncu yapılmaya çalışılıyor ya. Yarın rüzgâr döner de (galiba dönmeye de başlıyor) Fethullahçılar avlanmaya başlarsa, ortaya çıkacaktır ki, Fethullah Gülen cemaatini de sosyalistler kurmuştur!

Biz neymişiz ya abi!

Tayyip Erdoğan’ın tuhaf teşekkürü

“Sosyalist” soldan AKP’ye açık destek verenler var ya artık, Tayyip Erdoğan da onları kendine daha da fazla bağlamak için küçük bir adım attı. Referandum gecesi yaptığı balkon konuşmasında TOBB’a, MÜSİAD’a, “okyanus ötesi”ne, Hak-İş’e vesaire teşekkür ederken, referandum boyunca “evet” oyu uğrunda canla başla çalışan DSİP’i de unutmadı. Yalnız partinin Devrimci Sosyalist İşçi Partisi olan adındaki “Sosyalist” kelimesini “Solcu” yaparak. Allah söyletmiş! İşçi sınıfının düşmanı bir hükümete böylesine destek veren bir partiye “sosyalist” demeye Erdoğan’ın dili bile varmamış!

Ama ok yaydan çıkınca nerelere varabiliyor. Hürriyet gazetesi Erdoğan’ın

“Devrimci Solcu İşçi Partisi”ne teşekkürünü almış, teşekkür edilen örgütler listesine ikiye bölmüş, sonuç şöyle olmuş: “...devrimci solculara, İşçi Partililere... teşekkür ederim.” Hem de haberin spotunda! Şimdi ne olmuş oldu? Erdoğan bir kere Devrimci Sol’a teşekkür etmiş oldu! Hani Türkiye’de 1980 öncesinde ve sonrasında herkesin bildiği, 12 Eylül’ün amansızca saldırdığı, radikal bir sol hareket olan Devrimci Sol’a! Hareketin bugünkü temsilcilerinin kendisine nasıl da karşı olduğunu hatırlayanlar için epeyce komik. Belki daha bile komiği, haberde büyük harfle yazılmış olan “İşçi Partililere”. Yani Doğu Perinçek tayfasına! Ee, ne de olsa “zıtlar birbirini çeker” demişler!

Penguen Dergisi’nden alınmıştır.

Batı'da işçi adaylar, Bölge'de Kürt adaylar!

Bir hayal edin: İstanbul'un üç bölgesinde adaylarımız bir Tekel işçisi, bir sosyalist, bir de Kürt hareketinin bir önderi. Tekel işçilerinin geçen kış damga vurduğu başkent Ankara'da bir Tekel işçisi, bir sosyalist. Seçim kampanyası Abdi İpekçi Parkı'nda başlıyor, Sakarya'da bitiyor!

Bugün kurulacak bir Üçüncü Cephe'nin karşı karşıya olduğu en önemli mesele, kendini Batı'daki büyük işçi ve emekçi kitlelerine anlatmaktır. Bölge'nin Kürt halkı siyasi tercihlerini son derecede bilinçli yaptığını son yıllarda defalarca kanıtlamıştır. En son referandum deneyimi bu bakımdan büyük bir sınav olmuş ve başarıyla verilmiştir. Dolayısıyla, Kürt hareketi ile sosyalist hareketi bir araya getirecek bir cephenin esas sorunu Batı'da işçi sınıfına ve emekçi kitlelere sesini ulaştırabilmesidir.

Geçmişte kurulan seçim bloklarının (özellikle 1995 ve 2002) deneyiminden ders çıkarmak gerekir. Batı'daki ileri işçiler ve emekçilerin önemli bir bölümü bu blokların amacını yalnızca Kürtlerin haklarını savunmak olarak görmüşlerdir. Bu ittifakın işçi ve emekçilerin çıkarları bakımından önemi onlara anlatılamamıştır. Bunun bir nedeni, elbette Kürt hareketinin sosyalistlerden çok daha büyük bir örgütlü güce, kitleler nezdinde etkiye ve propaganda kapasitesine sahip olmasıdır. Bunu dengelemek için bloklar Batı'daki işçiye ve emekçiye kendilerini anlatabilmek için özel bir çaba göstermek zorundadır.

İkinci bir neden ise, Kürt hareketinin bu blokların çalışması sırasında, merkezi olarak kabul edilmiş olan seçim programının ekonomik alanda ve sınıf sorunlarına ilişkin olarak benimsediği yaklaşımları öne çıkarmamasıydı. Özellikle 2002 seçimlerinde, Türkiye henüz 2001 ekonomik krizinin pençesinde kıvrılıyor olduğu halde, Kürt hareketini temsil eden sözcülerin önemli bir bölümü daha da ileri giderek liberal, piyasacı, emperyalizmi görmezlikten gelen bir propaganda hattına sapmıştı.

Öyleyse, birincisi, kurulacak seçim blokunun ekonomik alanda işçi, emekçi ve yoksulun haklarına ikirciksiz biçimde sahip çıkması, ikincisi, Kürt hareketinin de bunları uygulamada ciddiye alıp özellikle Batı'da ön plana çıkarması gereklidir.

Ama bunlar da yetmez. Yukarıda anlatılan nedenlerden dolayı, Emek ve Özgürlük Bloku Batı'da kitleler tarafından bütün bu çabalara rağmen "Kürtlerin hareketi" gibi algılanacaktır. İşçilerin ve emekçilerin yüzlerini bu seçim ittifakına çevirmeleri, onun faaliyetlerini desteklemeleri ve sonunda oylarını onun lehine kullanmaları için, kendilerinin bu seçim ittifakında temsil edildiğini görmelerinden daha etkili, daha inandırıcı bir şey olamaz. İşte Batı'da işçi adaylar ısrarımız doğrudan doğruya bununla ilgilidir.

Bir hayal edin: İstanbul'un üç bölgesinde adaylarımız bir Tekel işçisi, bir sosyalist, bir de Kürt hareketinin bir önderi. Tekel işçilerinin geçen kış damgalarını vurduğu başkent Ankara'da bir Tekel işçisi, bir sosyalist. Seçim kampanyası Abdi İpekçi Parkı'nda başlıyor, Sakarya'da bitiyor! İzmir'de bir bölgede bir Tekel işçisi, bir bölgede bir sosyalist. Tabii, Karadeniz'in, Orta Anadolu'nun falan Tekel işçisinin yoğun olarak bulunduğu bütün kentlerinde adaylarımız Tekel işçileri. Her nerede mücadele eden başka işçiler varsa onlar da adayımız. O da yetmez:

HES'lere karşı mücadele verenler de adayımız olmalı, siyanürlü altına da.

Geçiş bölgesi olan Çukurova'da, Hatay'da, Antep'te, hem işçi sınıfının, hem de Kürt halkının güçlü varlığı dolayısıyla, Kürtlerle dayanışma içindeki sosyalistler en akla yakın adaylar. Bölge'de ise elbette Kürt halkının başına bastığı özgürlük mücadelesinin temsilcileri aday olacak.

Kitlenin önüne onlardan insanlarla çıktığımızda, düzen partilerinin "bunlar Kürt milliyetçisi" yalanı da paramparça olacaktır. Emek ve Özgürlük Bloku'nun başarı sağlamasının yollarından biri budur.

"Varan 2": Hanefi Avcı olayının siyasal anlamı

Hanefi Avcı "Haliçte Yaşayan Simonlar" adlı kitabıyla gündeme geldiğinde Türkiye referandum sathı mailine girmişti. İslamcı cephenin önde gelen unsurlarından Fethullah Gülen cemaatine çekilmiş bir silah söz konusuydu.

Cemaatin basın organları ve yazarları ağız birliği yaparak savunmaya geçti. Hanefi Avcı karıştığı gayri meşru ilişkiler dolayısıyla kendisine yönelik bir tahkikat yapılacağını sezmiş ve kendine bir koruma kalkanı oluşturmak amacıyla bu kitabı yazmıştı. Referandumdan sonra işler tam anlamıyla kördüğüm oldu. Hanefi Avcı Devrimci Karargâh örgütüne yardım ve yataklık yaptığı, bu örgütün militanlarına gizli bilgileri sızdırdığı gerekçesiyle tutuklandı. Cemaatin yayın organları

yine tek ağızdan "biz demiştik, etrafındaki çemberin daraldığını fark ettiği için alelacele bu kitabı yazmıştı" demeye başladı. Bu tek ağızdan yayılan söylemler aynı zamanda ortada bir cemaat operasyonu olduğuna da işaret ediyordu.

Zira Devrimci Karargâh davası daha başladığı dönemde bir hukuk katliamı olarak gündeme gelmişti. Hiçbir ciddi delil olmaksızın aralarında Vatan Gazetesi İnternet sitesi yayın yönetmeninin de bulunduğu çok sayıda kişi tutuklanmış tutuklulardan 10 tanesi ilk duruşmada tahliye edilmişti. Son operasyonda da yine SDP yöneticileri ve Toplumsal Özgürlük Platformu sözcüleri benzer biçimde tutuklandılar. Söz konusu örgüt ile ilgileri olmadığı operasyonu yapanlar tarafından da bilinen bu insanların ilk duruşmada tahliye edilmeleri de şaşırtıcı olmayacak. Çok ciddi bir bilgi kirliliğinin altında olan bitenlerin perde arkasında nelerin döndüğünü tam bir kesinlikle görmek olanaksız. Ancak Hanefi Avcı olayının içinde geliştiği siyasal süreci tahlil etmek mümkün ve gerekli.

Baykal'ın kasedi, Avcı'nın kitabı

Hanefi Avcı'nın kitabında ilginç bilgi ve belgelerle ABD'nin Gülen cemaatiyle yaşadığı çelişki ve çatışmalara yer veriliyor. Cemaatin Orta Asya'daki eğitim faaliyetleri ile dinler arası diyalog adı altında emperyalizmin ideolojik hegemonyasına destek verilmesinin ABD tarafından takdir gördüğüne kuşku yoktur. Nitekim Hanefi Avcı da bu faaliyetleri desteklediğini açıkça söylüyor.

Bununla birlikte son dönemde AKP hükümetinin İran, Filistin gibi başlıklarda aldığı tutumların ABD ve İsrail nezdinde ciddi bir endişeye yol açtığı

açıktır ve anlaşılabilir odur ki ABD emperyalizmi kendi güdümündeki İslami oluşumların da dizginlerini daha sıkı biçimde tutmak istemektedir. ABD ve İsrail giderek daha fazla merkezkaç eğilimler gösteren AKP'yi zayıflatmak, gerektiğinde bölmek, hiç değilse daha fazla kontrol altında tutmak isterken bu kitabın ve Avcı'nın oynadığı rol dikkatle ele alınmalıdır. Baykal'ın kasetinden sonra AKP karşısında nispeten umut vadeden bir alternatif yaratma operasyonu yapıldığını, Kılıçdaroğlu'nun bu amaçla bir saray darbesiyle CHP'nin başına getirildiğini sürekli yazıyoruz. Baykal'ın kasedini ortaya çıkararak ona "varan 1" adını takmışlardı. Baykal istifa edince ikinci kasede gerek kalmamıştı. Hanefi Avcı'nın kitabı ise aynı sürecin parçası olarak, bu sefer cemaati sıkıştırmak ve AKP içindeki fay hatlarının kırılmasını arttırmak anlamında "varan 2" olarak adlandırılabilir.

Cemaatten demokrat, işkenceciden muhalefet olur mu?

Sonuçta Hanefi Avcı'nın nokta atışıyla yaptığı ihbarlarla, verdiği isimlerle, kitapta açıklanan cemaatin yasadışı dinleme yaptığı cihaz ve yerlerle ilgili en ufak bir soruşturma dahi yapılmazken, kendisinin şaibeli bir operasyonla tutuklanması ve bu sürece cemaate yakınlığıyla bilinen Zaman, Bugün, Star, Samanyolu gibi yayın organlarının aktif katılımı başlı başına bir cemaat operasyonuna işaret etmektedir.

Diğer yandan ne Hanefi Avcı ne de kitabı kendisini burjuvazinin iki kanadı ve emperyalizmin karşısında konumlandırması gereken sosyalistler için kefil olunabilir niteliktedir. Cemaatçilerden demokrasi ve özgürlük, işkenceci polislerden muhalefet beklenen garip bir dönemden geçiyoruz. Ortalığı kaplayan toz duman içinde burjuvazinin Batıcı-laik ve İslamcı iki kanadı karşısında emekçilerin ve ezilenlerin bağımsız bir cephesine duyulan ihtiyaç bir kez daha kendisini tüm yakıcılığıyla hissettiriyor.

Üçüncü Cephe'de AKP'nin kuyrukçularına yer yok!

Liberaller söz konusu olduğunda, ortada sınıfsal tercihleri bakımından bir hata, saflık derecesine varan bir iyimserlik ya da daha ılımlı yaklaşımla açıklanabilecek bir durum olmadığı açıktır. Doğrudan sınıfsal olarak bilinçli bir ideolojik ve politik saf tutma söz konusudur. Dolayısıyla bugün Üçüncü Cephe şiarı etrafında toplanan sosyalistler açısından, liberaller ve sol liberaller, kesinlikle bu cephenin bir parçası olarak görülemez.

Liberaller ve sol liberaller, referandum sürecinde AKP'nin işçilere, emekçilere ve Kürtlere düşman yüzünü demokrasi söylemleri ile maskeleyemeye çalıştılar. Bu arada kendi yüzlerindeki maske de düşmüş oldu. Burada amacımız referandumda sol adına "evet" oyunu savunan liberallerin analizini yapmak değil, sadece referandum bağlamında bir kez daha tescillenen bir gerçeğe işaret etmek. Okurlarımız İşçi Mücadelesi internet sitesindeki "Size neyi yetmiyormuş?" başlıklı yazımıza başvurabilirler.

"Evet" çağrısı yapan partilerden biri olan DSİP, zaten yıllardır istikrarlı bir şekilde işçi sınıfı politikasından uzaklaşıyordu. Bu sayede 12 Eylül gecesi Erdoğan'dan bir teşekkürü koparmayı başardı!" Umarız genel seçimlerde Erdoğan partinin isminin doğrusunu da öğrenir. Diğer bir "evetçi" parti olan EDP ise, zaten solda sınıf siyasetinin reddi üzerinden ortaya çıkmış, önce 10 Aralık hareketinin kopuşu ile bir daralma yaşamış, ardından Kılıçdaroğlu'nun büyümesine kapılarak CHP'ye gidenlerden sonra geride kalanlarla çubuğu liberalizmden yana daha da fazla bükten bir politika benimsemiştir. Bunlara bir de Marksist Tutum çevresi eklendi. Onların tavrının eleştirisi de yine İşçi Mücadelesi internet sitesinde bulunabilir.

2007 genel seçimlerinde sol liberallerin katılımıyla birlikte Bin Umut Adayları AKP'nin utangaç bir destekçisi haline gelmişti. Biz o ittifakı İkibuçukuncu Cephe olarak nitelemiştik. Liberallerin bugün referandumda vardıkları nokta daha da açık bir AKP kuyrukçuluğudur. Bunlar güya demokrasi ve özgürlüklerin savunucuları olarak

ortaya çıkıyor. Bu yolla sürekli solun saflarına sızmaya, bu alanda etkili olmaya çalışıyor. Ancak, bu sözde demokrasi ve özgürlük savunuculuğunun ufkü, burjuvazinin ufkü kadardır ve konu işçi sınıfı olduğunda hemen gerçek yüzüyle ortaya çıkar. AKP'nin yamacında sürdürülen demokrasicilik, 1 Mayıs Taksim ve Tekel direnişi sınavlarında sınıfta kalmış ve gerçek yüzünü göstermiştir. İşçi sınıfı mücadeleyi yükseltip, düzenle karşı karşıya geldiğinde ona sırtını dönecek güçlerin işçi sınıfının ve Kürt halkının ittifakı temelinde kurulacak bir Üçüncü Cephe'de yeri yoktur.

Benzer bir durum Kürt sorununda da geçerlidir. Liberallerin Kürt sorunundaki pozisyonu Kürt halkının mücadelesine destek olmaktan çok, AKP'nin Kürt sorunundaki politikalarını sol içinde ve Kürt hareketi nezdinde yaymaya çalışmasıdır. 2005 yazında bir bildiri ya-

ynlayarak Başbakan Erdoğan ile görüşen "liberal aydınlar", o görüşmeden bu yana Kürt hareketini yalnızlaştırma ve hareketi "şahinler" ve "güvercinler" olarak bölme gayreti içinde olmuştur. Bugün de her önemli dönemde derhal Kürt hareketine karşı tutum almakta ve AKP yanında saflaşmaktadırlar. Liberaller Kürt halkının değil en fazlasından Kürt burjuvazisinin ve Barzanicilerin dostlarıdır.

Liberaller söz konusu olduğunda, ortada sınıfsal tercihleri bakımından bir hata, saflık derecesine varan bir iyimserlik ya da daha ılımlı yaklaşımla açıklanabilecek bir durum olmadığı açıktır. Doğrudan sınıfsal olarak bilinçli bir ideolojik ve politik saf tutma söz konusudur. Dolayısıyla bugün Üçüncü Cephe şiarı etrafında toplanan sosyalistler açısından, liberaller ve sol liberaller, kesinlikle bu cephenin bir parçası olarak görülemez.

Sol liberal aydınlar sermayenin hizmetinde

Liberal kanadın en öne çıkan aydınlarından birisi olan Fuat Keyman, referandum sürecinde "evet", "hayır", "yetmez ama evet" gibi tavırların yanına, kendi "evet"ini gerekçelendirirken "yeni bir anayasa koşuluyla evet" açılımını ekledi. Bu ne demektir? Referandumda evet oyu verilecek, ardından genel seçimlerde AKP'nin anayasayı değiştirecek çoğunluğa ulaşacak bir sonuç alması ile bir sonraki meclis döneminde yeni anayasa hazırlanacaktır. Bu kronolojiyi kuran bir anlayışın kendisini AKP ile karşı saflara koymasını geçtik, arasına gerçek bir ayırım koyması bile beklenebilir mi? Erdoğan da zaten aynı takvimi her fırsatta açıklamıyor mu?

Ahmet İnel, kuruluş aşamasında bugünkü EDP'lilerle yollarını ayırmadan önce Yeni Sol Parti adı ile anılan çalışmanın sözcülüğünü yapıyordu. En azından bizim bildiğimiz derin bir politik farklılık bu ayrılığa neden olmadığına ve Ahmet İnel de sonradan fikirlerini değiştirdiğini açıklamadığına göre, 17-18 Şubat 2010 tarihlerinde Radikal gazetesinde yayınlanan "Ahmet İnel Yeni Solu anlatıyor" dizinde ifade ettiği görüşlerin geçerli olduğunu varsayabiliriz. O diziden birkaç alıntı ile ne söylemek istediğimizi daha net açıklayalım: "Sistematik olarak özelleştirmeler iyidir ya da kötüdür tavrı bağnazlıktan başka bir şey değildir Kamu hizmetinin toplumun yararına olan alanlarda yoğunlaşmasını sağlamamız lazım." İnsan bir kere işçi sınıfı perspektifini yitirince, özelleştirmeye bile sade-

ce hizmeti alanın gözünden bakması kaçınılmaz hale geliyor herhalde. "Salt emekçilerin demokratik iktidarı diye bir şey söz konusu olamaz, çünkü o emekçiler toplumdaki azınlığı oluşturuyor." Bu aşamada artık, sınıf perspektifini yitirmenin ötesine geçip sınıfı gör-

mezden gelme noktasına ulaşıyor.

Son olarak sermayenin gözünden sol liberallerin hangi tarafta görüldüğüne dair bir örnek... Garanti Bankası 9 Haziran tarihinde bağlı bulunduğu Doğu Holding'in patronu Ferit Şahenk'in ev sahipliğinde Finansial Times gazetesinin baş ekonomistin de katılımıyla "Gelecek Zirvesi" isimli çok üst düzey bir konferans düzenledi. Sadece sınırlı sayıda şirket yöneticisinin katılabildiği, dışarıdan katılımın mümkün olmadığı konferansa, konuşmacılara soru sorarak tartışmayı yönlendirmek üzere davet edilen 5 kişiden birinin Fuat Keyman, diğerinin ise Ahmet İnel olması bir tesadüf olabilir mi? Sermayenin bu kadar üst düzeyde planladığı uluslararası bir konferansta davetlilerini rahatsız edecek herhangi bir risk almayacağını düşünürsek, bu kişilerin sermayenin has insanları oldukları açıkça görülmektedir.

Kitap Tanıtımı

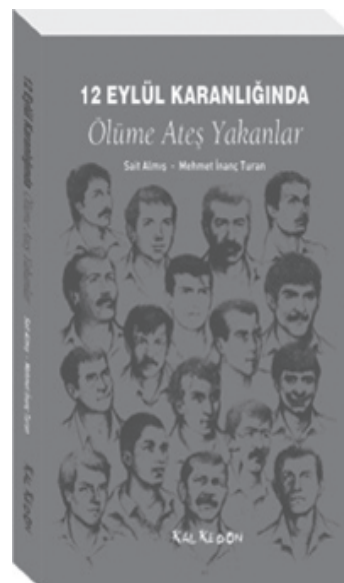
12 Eylül 1980 döneminin sahtekarca tartışıldığı bugünkü günlerde, o dönemin gerçekliğini olduğu gibi aktaran On İki Eylül Karanlığında Ölümüne Ateş Yakanlar Kalkedon Yayınları tarafından yayımlandı. 12 Eylül vahşetini kendilerine politik malzeme yapmak isteyenlere inat, devrimcilerin o dönemde canlarını ortaya koyanlara sahip çıkma zamanıdır. Devrimci gelecek devrimcilere aittir.

Bu kitapta 12 Eylül döneminde idam edilen 17 devrimcinin; Necdet Adalı, Serdar Soyergin, Erdal Eren, Veysel Güney, Kadir Tandoğan, Ahmet Saner,

Mustafa Özenç, İbrahim Ethem Coşkun, Seyit Konuk, Necati Vardar, Ali Aktaş, Ömer Yazgan, Mehmet Kanbur, Erdoğan Yazgan, Ramazan Yurkarıgöz, İlyas Has ve Hıdır Aslan'ın ölümüne karşı hayatın ateşini yakışları anlatılıyor.

Onlar özgürlük savaşlarının, 15-16 Haziran kalkışmasının, 1980 İzmir ayaklanmasının bedelini ödediler. Onlar hiçbir an pişmanlık duymadılar, düşmandan aman dilemediler. Onlar başları dik, yürekleri ellerinde ve insanlık onuru başlarının üzerinde yürüdüler ölümün üzerine.

Mehmet İnanç Turan -
Sait Almış
Ölümüne Ateş Yakanlar
Kalkedon Yayınları

Burjuvaziye karşı mücadele edenlerin yeri Üçüncü Cephe'dir!

Daha baştan boykot cephesinde yer alabilecekken "hayır" oyunu savunan sosyalistlerin, önümüzdeki mücadeleler en başta da seçimler bağlamında saflarını belirlemesi gerekiyor.

Devrimci İşçi Partisi Girişimi en başından itibaren anayasa referandumunun genel seçimlerin bir provası olduğunu ısrarla vurgulamış, referanduma yönelik boykot tavrının ve Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi'nin kuruluşunun asıl öneminin, seçimlerde burjuvazinin iki kampının dışında bir odağın kuruluşu için zemin yaratmasını yattığını savunmuştur. Referandum sonuçları ise AKP'nin ve arkasında dizilen evetçilerin %58'lik başarısının yanı sıra, referandumun esas galibinin boykot tavrı olduğunu gösteriyor. Bugün hükümet BDP ile görüşme için kapıları açıyorsa, çözüme yönelik diyalog kurulması üzerine daha açık ve yoğun bir şekilde tartışılabilirse, bu Kürt hareketinin özellikle Fırat'ın doğusunda bir zafer kazanmış olmasından ileri geliyor. Kürt hareketi 2007 genel seçimleri, 2009 yerel seçimleri ve 2011 seçiminin bir provası niteliğindeki referandumda AKP'yi tekrar tekrar yenilgiye uğrattıyor.

Kürt hareketinin gücünü bir kez daha tescilleyen bu zafer, bugün aynı başarının sağlanmadığı Batı'da, özellikle de işçi sınıfı ve emekçi kitleler nezdinde Kürt hareketine daha fazla kulak verilmesi açısından önemli olanaklar yaratıyor. Özetle, DİP Girişimi'nin uzunca süredir ısrarla savunduğu, burjuvazinin iki kampından bağımsız bir mücadele cephesinin, bir Üçüncü Cephe'nin kuruluşunun olanakları her zamankinden daha fazla. Üstelik Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi'nde yer alan sosyalistler bu olanakların hayata geçirilmesi için referan-

dum ile başlayan süreçte bir adım atmış durumdadır. Şimdi daha baştan boykot cephesinde yer alabilecekken "hayır" oyunu savunan sosyalistlerin, önümüzdeki mücadeleler, en başta da seçimler bağlamında saflarını belirlemesi gerekiyor. Bu bağlamda, Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi'nin dışında kalan ve farklı politik gerekçelerle "hayır" şiarını yükselten odakların bazılarının yüzlerini şimdiden bloka dönmüş olmaları son derece olumludur.

Hayırcı solun ana gövdesini oluşturan TKP, EMEP, ÖDP ve Halkevleri cephesinde ise henüz bu yönde atılan bir adım yok. Hatta aksine Halkevleri'nde en belirgin ifadesini bulan bir stratejik yöneliş içinde, CHP etrafında oluşacak bir "sol" cephe ile 2011 seçimlerine girme arzusu var. 2004 yerel seçimlerine Karayalçın SHP'si ile Demokratik Güç Birliği çatısı altında bir sınıf işbirliği ittifakı halinde giren EMEP ve ÖDP, o seçimlerin sonucunu, başta emekçi Kürt kitleleri olmak üzere işçi sınıfının ve emekçilerin bu ittifaka nasıl bir ders verdiğini hatırlamalıdır.

CHP daha referandum kampanyasında Tayyip Erdoğan'ın TÜSİAD'la polemğine müdahale edeceğim derken Kılıçdaroğlu ekonomik programlarını TÜSİAD'ın taleplerini esas alarak hazırlayacağını itiraf etmiştir. Bunun CHP'yi Batıcı laik burjuvazinin ana siyasal unsurlarından biri olarak tanımlayan bizler açısından şaşılacak bir yanı yoktur. Ancak Kılıçdaroğlu'nun apaçık burjuva siyasetini göremeyip, bir kaskete, birkaç demagojik

söyleme kanmanın sol açısından kabul edilebilir bir yanı da yoktur. SHP ile ittifak yapan sol Karayalçın'a hükümet ortağı iken imzaladığı işçi düşmanı 5 Nisan kararlarının hesabını sormamıştı. Şimdi yeni bir ekonomik kriz ortamında olduğumuz düşünülürse Kılıçdaroğlu'nu (kapalı ya da yarım ağızla bile) desteklemek sosyalistlerin kendi elleriyle yeni 5 Nisanların taşlarını döşemesi demektir.

AKP'nin İsrail ve İran politikaları dolayısıyla, ABD'nin Türkiye'de bir alternatif arayışı içine girdiği biliniyor. Şimdi artık basında Kılıçdaroğlu'na Washington'da "sempati" ile bakıldığı haberleri yer alıyor. CHP etrafında bir "sol" ittifak oluşturacaklarını sananlar, en önemsediklerini söyledikleri alanda bile karşı saflara hizmet edecekler bu gidişle.

Tüm bunların yanında CHP'nin etrafında oluşturulacak bir kümelenmeden sol adına medet umanların, MHP'nin, AKP'nin zayıflatılması ile kurulacak bir koalisyon hükümetinde, CHP ile birlikte yer alması ihtimali karşısında siyasi olarak kimin değişimine su taşımış olacaklarını iyi hesap etmeleri gerekir.

Referandumda "hayır" şiarını yükselten sosyalistler, bir sonraki muharebede, 2011 genel seçimlerinde CHP dolayısıyla Batıcı-laik burjuvazinin kanalına güç taşıyıp, saflarına iltihak etmek istemiyorlarsa, Kürt hareketinin bugün referandumda kazandığı zaferin yanına işçi sınıfının da adını yazacak bir Üçüncü Cephe'nin, bir Emek ve Özgürlük Bloku'nun kuruluşuna omuz vermelidirler.

Sungur Savran

Solun önünde üç istikamet

Türkiye solu referandumda üçe bölündü. Şimdi, referandum biter bitmez gündeme giren genel seçimler için de solun karşısında üç istikamet levhası var.

Bunlardan ilki, "yetmez ama evet" in yönü. AKP'ye destek veren liberaller, seçimlerde Kürt hareketine çengel atmak isteyecekler. 2007'nin tatlı anıları henüz belleklerde. Kürt hareketini AKP'nin müttefiki haline getiren bir çizgi temelinde Batı'da liberaller yeniden meclise girmeyi hayal edecek. Geçen defa Ufuk Uras seçilmişti, bu kez belki Baskın Oran ya da başkaları da girebilir meclise. Tabii, EDP'nin başına çöreklenen kaşarlanmış burjuva politikacıları şimdiden fraklarının tozunu alıyorlardı. Devrimci "Solcu" İşçi Partisi'nin fedakâr önderlerine de pay düşer mi bilemeyiz. AKP seçimi kazanınca, liberaller AKP ile "al gülüm ver gülüm" oyununu oynayacak. İşçi ve emekçiler de avucunu yalayacak.

İkinci istikamet, Kılıçdaroğlu'nun CHP'ye "halkçı" bir atılım yaptırması ve Kürt sorununda eskisinden farklı, daha "ilerici" bir pozisyon benimsemesi senaryolarına dayanıyor. Bu yaklaşıma göre, Kılıçdaroğlu, Ecevit gibi bir demagojik çizgi tutturursa, CHP'nin dışından iki ayaklı bir destek AKP'yi yenilgiye uğratabilir. Birincisi, sendika bürokrasisinin yanına geçmiş bir sol, CHP'ye taban militanlarını sağlayacaktır. Referandumda "hayır" diyen bütün sosyalist hareketlerin CHP'ye destek vermeyeceği açıktır, ama dörtlü blokun (TKP, Halkevleri, ÖDP ve EMEP) içinden birkaçının bu yönelişin mimarı olmaya çalıştığı biliniyor. İkincisi, bu mimarların senaryosuna göre, Kürt hareketi de belirli kırıntı vaatleri (ve belirli sayıda milletvekiliği) karşılığında "Dersimli Kemal" in ardına geçmelidir.

"Akıllı" veya "gerçekçi" politika önerenler genellikle en hayati soruları halktan gizlerler. Burada da şu soruyu sormak gerekiyor: Türkiye işçi sınıfının, mesela Tekelcilerin çektiği sıkıntıları yıllardır, on yıllardır yaratan kimlerdir? Kürt halkını yıllardır, on yıllardır ezenler kimlerdir?

Bu soruların cevabı yalın olsa gerek. Türkiye'nin hakim sınıfı olan burjuvazinin düzenini devlet mekanizmasını kullanarak sürdüren düzen partileri. Peki burjuvazinin düzenini sürdüren partiler hangileri? AKP ve CHP'nin bu partilerin en başında geldiğini reddedecek tek bir solcu olabilir mi? Bunların burjuvazinin iki kanadı adına birbirleriyle boğaz boğaza gelmiş olması bu gerçeği değiştirir mi?

Yukarıda özetlenen her iki yöneliş de Türkiye işçi sınıfını, emekçileri ve ezilen Kürt halkını burjuvazinin peşine takma senaryolarıdır. Bunları savunanların niyetleri ne olursa olsun doğrudur bu. İlk istikamet, Kürt halkını ve emekçileri İslamcı burjuvazinin yedek gücü haline getirir. İkincisi Kürt halkını ve işçi sınıfını TÜSİAD'ın cephanesi yapar.

Elbette solun önündeki istikamet levhalarının hepsi bu çıkmaz yolları göstermiyor. Solun epeyce güçlü bir kesimi işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen Kürt halkının güçlerini birleştirmesine ve burjuvazinin her iki kampından da bağımsızlaşmasına yönelik bir siyasal çizgiyi savunuyor. Bu çizgi, Devrimci İşçi Partisi Girişimi'nin yıllardır savunduğu Üçüncü Cephe çizgisidir. Kimileri buna Üçüncü Cephe denmemesi gerektiğini, sadece iki cephenin var olduğunu, bir yanda hakim sınıfların bir yanda da emekçi ve ezilen halkın olduğunu söylüyor. "Üçüncü Cephe" kitlelere varolan gerçeklik üzerinden hitap etmek demektir. Halk bir o yana bir bu yana bakıyor. Şimdi kitlelere "ne o, ne o" demenin zamanıdır.

Bu cephe seçimlere Emek ve Özgürlük Bloku adıyla katılmalıdır. Bu isim, işçi sınıfı ile ezilen Kürt halkının ittifakını simgeler. Blokun içi de buna uygun doldurulmalıdır. Batı'da adaylar mücadele eden işçilerden, en başta da Tekel işçilerinden olmalıdır. Bunun yanı sıra elbette bütün ezilenlerden ve mücadele edenlerden adaylar olacaktır. Bölge'de ise adaylar elbette Kürt halkının özgürlük mücadelesinin temsilcilerinden olacaktır.

Burjuvazinin iki kampından birinin peşine takılma anlamını taşıyan çıkmaz yol stratejilerinin karşısına Üçüncü Cephe yönelişiyle çıkmalıyız. Bu, işçi sınıfı ile ezilen Kürt halkının ittifakı temelinde bütün emekçi ve ezilenlerin emperyalizmden, hakim sınıflardan ve devletten bağımsızlaşırılması demektir.

Yeni bir Anayasa? Kim için?

Bugün oluşturulacak yeni bir anayasa kimin taleplerini karşılayacaktır? TÜSİAD ve MÜSİAD'İN mi? Yoksa Türk-İş ve DİSK'in mi? Türkiye'deki işçi ve işveren örgütlerinin gücünü, sol ve sağ odakların gücünü azıcık biliyorsak, bu anayasanın sağcı, piyasacı, neo-liberal bir anayasa olacağından kuşku duymamız gerekir.

12 Eylül Referandumu'nun öncesinde ve sonrasında yapılan tartışmaların taraflarının hemen hemen hepsi, tartışmaların sonunda yeni ve "sivil" bir anayasanın ihtiyaç olduğu fikrinde buluşuyordu. Evet diyenler bu değişikliklerin yeni bir anayasanın temeli olacağını savunuyor, Yetmez ama Evet diyenler, yetmez deme gerekçelerini yeni bir anayasa ihtiyacı olarak duyuruyor, Hayır diyenler bu göstermelik değişikliklerin yeni bir anayasa yapılmasını engelleyeceğini savunuyordu.

Referandumu boykot edenlerin büyük çoğunluğu ise bu hükümlerin 12 Eylül Anayasası'nı değiştirmeye yetmediğini, özgür ve demokratik bir anayasa için mücadele edilmesi gerektiğini söylüyordu. (Referandumu boykot çağrısı yapan DİP Girişimi başından itibaren yeni bir anayasanın değil, iki burjuva kamptan bağımsız bir mücadele cephesinin kurulmasını savunuyordu.) Kısaca Sol hareket, (DİSK, KESK, 12 Türk-İş sendikası olmak üzere) işçi hareketi ve Kürt hareketi son yıllarda bir gündem üzerinde bu kadar ortaklaşmamıştı diyebiliriz. Bu ilk bakışta olumlu bir tablo olarak görülebilir. Ancak bu konuda ortaklaşılacak diğer çevrelerin meramları bu tabloyu bozabilir.

"TÜSİAD, MÜSİAD, TUSKON, TİSK de aynı cephede..."

Yukarıda bahsettiğimiz gibi yeni bir anayasanın ihtiyaç olduğunu söyleyen ve bunun için mücadele edenler arasında sadece sol, işçi hareketi ve Kürt hareketi yok. Patronların ünlü örgütü TÜSİAD, İslamcı sermayenin birliği MÜSİAD, Fettullah cemaatinin sermaye örgütü TUSKON ve Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu(TİSK) da tartışmaların en başından itibaren yeni bir anayasa için "mücadele ediyor". An-

cak bu mücadelenin amacı özgürlük ve eşitlik değil, işçileri daha çok ve daha rahat sömürebilmek. Patron örgütleri iki nedenle bu anayasanın değişmesini istiyor. Birincisi, Türkiye'nin AB'ye uyum sürecini hızlandırmak. Patronlar burada, bir dizi solcunun aksine, AB'nin işçi hakları konusunda kendilerine çok büyük baskı yapmayacağından adları gibi eminler tabii ki. Değiştirilmesini önerdikleri yasa hükümlerinin yerine de "esneklik" önerecekler!

İkinci neden ise, 1982'de yapılan anayasanın hükümlerinin, neo-liberal uygulamaların önüne artık engel olarak çıkması. Tabii ki 1982 anayasası, ülkeyi özelleştirmelere, piyasacılığa, esnek ve yalın üretime, sosyal hizmetlerin tasfiyesine göre değiştirmek amacıyla yapıldı. Ancak geçen zaman içinde neo-liberal saldırı öyle bir noktaya geldi ki, 1982 anayasasının hükümleri bile bu uygulamalara dar gelmeye başladı. Üstelik bu anayasanın, neo-liberalizmin yeni yeni ortaya çıktığı bir zamanda yapıldığı göz önüne alınırsa, bu hükümlerin bugünkü 30 yıllık neo-liberalizme dar geleceği kolayca anlaşılır. Özetle patronlar bütün maddeleri sermaye lehine yeniden düzenlenmiş bir anayasa istiyorlar. Saydığımız patron örgütleri bu isteklerini referandumdan bir gün sonra yaptıkları değerlendirmelerde açıkça ortaya koydular. Hepsisi "evet" sonucunun çıkmasıyla rahatladıklarını belirtirken, yeni bir anayasa için acilen çalışmalara başlanması gerektiğini de ekliyorlardı. MÜSİAD bu isteğini çeşitli sıfatlar arkasına saklayarak "Gelenen noktada, bundan sonrası için, sivil, çoğulcu, vizyoner, katılımcı yeni bir anayasanın yapılması yönünde de ülkemizin önü açılmıştır." açıklamasını yapıyordu. TİSK ise başından beri bunu "ekonomik anayasa" olarak adlandırıyor. Adlandırmalar farklılık içerse de

hepsinin istediği içerik aynıdır.

Dengeleri değiştirmek

Bütün bunları göz önüne aldıktan sonra yeni bir anayasa isteyen, "kurucu meclis" sloganıyla siyaset yapan arkadaşlara sormak gerekir. Bugün gerçekten meclis yeni bir anayasa yapmakla görevlendirilse sonuç ne olur? Toplumun "her kesiminin" ihtiyaçlarını eşit derecede yansıtan bir anayasa hayaline kapılmayacak kadar kapitalizmi biliyorsak, bugün oluşturulacak yeni bir anayasa kimin taleplerini karşılayacaktır? TÜSİAD'ın mı? Türk-İş'in mi? Türkiye'deki işçi ve işveren örgütlerinin gücünü, sol ve sağ odakların gücünü azıcık biliyorsak, bu anayasanın sağcı, piyasacı, neo-liberal bir anayasa olacağından kuşku duymamız gerekir.

Kürt hareketi örgütlü güç olarak yeni anayasa yapımında etkili olabilir diyenlere de şunu hatırlatmak isteriz: Kürt ulusal mücadelesi henüz anayasal değil siyasal bir mücadeledir. Kürt hareketinin de dediği gibi, bu aşamada, anayasa birkaç cümle yazılması yeterlidir. Bu süreçte Kürt hareketini bütün bir anayasanın hazırlanması tartışmasına sokmak, Kürt halkının haklarının verilmesini geciktirmek ve Kürt hareketini gereksiz yere TÜSİAD ile titreşim içine sokmak riskini taşır.

Buradan çıkan sonuç yeni bir anayasa talep ederken güç dengelerini göz önüne almanın zorunluluğudur. Güç dengelerini değiştirmeden oluşturulan her anayasa güçlünün çıkarına olacaktır. İşçi sınıfı için bir anayasa istiyorsak, sınıfın örgütlülüğünü ve gücünü artırmak kesinkes gereklidir.

Anayasaya kilitlenmek neden zararlı?

Gerek işçi hareketi için, gerekse sol için anayasa tartışmasına kilitlenmek, yeni, "demokratik", "sivil" bir anayasayı içinden geçtiğimiz dönemin temel politik hedefi haline getirmek sadece yararsız değildir. Doğrudan doğruya zararlı birtakım sonuçlara yol açacağı kesindir.

1. İşçi hareketini, solu, Kürt hareketini, yeni bir anayasa konusunda son derecede faal olan, bunu önümüzdeki dönemin ana konusu olarak gören TÜSİAD'ın yanına doğru itecektir. Örneğin DİSK bürokrasisinin TÜSİAD ile bu konuda dirsek teması içinde olduğu biliniyor. Yeni anayasayı solun merkezi şiarı haline getiren herkes Süleyman Çelebi'nin sınıf işbirliği açılımını rahatlatmış olacaktır.

2. TÜSİAD'ın yeni anayasayı neden istediği belli. Hem AB'ye uyum için hem de neoliberalizme daha da sağlam bir hukuki temel hazırlamak için. Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu bu ikinci amaca "ekonomik anayasa" adını verdi bile. Dolayısıyla, bir anayasa tartışmasına kilitlenmek, burjuvazinin çok daha güçlü olduğu bu aşamada burjuvazinin eline oy-

namak anlamını taşıyacak.

3. Anayasa tartışmaları, sol içinde liberallerin elini güçlendirir. Bir yandan, TÜSİAD'ı bir demokrasi gücü olarak görenler bu tartışmadan özel bir yarar sağlar. Bir yandan da Kürt hareketi yeniden düzenin liberal güçleriyle belirli bir yakınlaşma içine girer.

4. İşçi ve emekçi sınıflar, genellikle sanıldığının tersine, demokrasi meselelerine ekmek kavgasından daha az ilgi duyarlar. Dolayısıyla, anayasal meselelerin onların izlemeyeceği bir tekniklik düzeyinde tartışılması işçileri ve emekçileri bugün içinde oldukları politik konumda bırakır. Oysa Üçüncü Cephe'nin kitleleri burjuvazinin iki kampının hegemonyasından kurtarmak için özel bir görev ile karşı karşıya kaldığı bir aşamadan geçiyoruz. Bu yüzden, anayasa tartışmaları solun kitleleri kazanma açısından silahlarını elinden almış olur.

5. Anayasa tartışmaları sendika bürokrasisine ilaç gibi gelecektir. Bürokratlar, soyut insan hakları ve işçi hakları tartışmaları içinde boğulacak, liberal burjuva

profesörlerine raporlar hazırlatacak, onları panellerde konuşuracak, bütün bunları yaparken de görevlerini yaptıkları havasına bürüneceklerdir. Bu arada grevlerde, direnişlerde, işten atmalarda görevlerini savsaklamak ya da bu eylemleri düpedüz sabote etmek için bir mazeret bulmuş olacaklardır.

6. Üçüncü Cephe'ye katılabilecek ya da dışarıdan destek verebilecek bir dizi devrimci demokratik güç, burjuva düzeni içindeki soyut anayasa tartışmalarına kilitlenen bir cepheye destek vermeyecektir.

7. Kürt halkının çıkarları açısından bakıldığında, bütün anayasanın toptan yenilenmesi faaliyeti, düzenin sahiplerinin ipe un sermesi anlamına gelecek, Kürtlerin büyük avantajlar yakaladığı şu dönemde derhal birkaç anayasa maddesi değişikliğiyle haklarını tescil etmesini engelleyecektir.

Açık biçimde söyleyelim: Anayasa tartışmasını işçi hareketinin, solun ve Kürt hareketinin gündeminin merkezine yerleştirmek, düzene, burjuvaziye, liberalizme altın tepsi içinde bir hediye sunmaktır.

Kürt halkı Türkiye işçi sınıfıyla sözleşme imzalamalıdır

Kürt halkı son dönemde taleplerini çok daha güc, çok daha net, çok daha kararlı bir biçimde ifade ediyor. Demokratik özerklik, anadilinde eğitim istiyor. Kolektif haklarının anayasal güvenceye kavuşturulmasını istiyor. Bu doğrultuda Kürt hareketi yeni bir anayasa fikrini de hararetle destekliyor ve bu işin AKP'nin söylediği gibi 2011 genel seçimleri sonrasında bırakılmasına karşı çıkıyor. Yeni anayasayı, Kürtlerin Türkiye toplumuyla yeni bir sözleşme imzalaması olarak ifade ediyor.

Kürtlerin kendilerini ezmek, asimile etmek üzerine kurulu bu anayasanın değişmesini istemeleri elbette ki anlaşılır bir durum. Üstelik Kürt hareketinin Türkiye solundan farklı olarak bugün etkin bir siyasi güç durumunda olduğu da ortada. Dolayısıyla yeni bir anayasa hazırlanırken dikkate alınmak zorunda olduklarını düşünmek için geçerli nedenleri var.

Fakat Kürt hareketinin yeni bir anayasa isterken gözden kaçırdığı bazı noktalar var. Bir kere yeni bir anayasa sadece Kürtlerin haklarıyla ilgili değil. Burjuvazi bugün yeni anayasaya esas olarak, ekonomik çıkarları dolayısıyla ihtiyaç duyuyor. Özetle söylersek, işçi sınıfının haklarına

daha etkin bir biçimde saldırmak, 30 yıllık neo-liberal politikalarla elde ettikleri kazanımları anayasal güvence altına almak istiyorlar. Kürtlerin haklarını güvenceye alacağı umuduyla bu tür bir anayasaya destek vermek demek, Kürt halkının gerçek müttefiki olabilecek tek aday olan işçi sınıfına sırtını dönmek, Kürt halkının bunca yıldır ezilmesinin gerçek sorumlusu burjuvaziye destek olmak demek.

Kürt hareketi burjuvaziyle işçi sınıfının bu karşılaşmasında burjuvaziye destek olmak gibi bir niyet taşıyor olsa dahi, yeni anayasayı desteklemek bugün için pratikte bu anlamı taşıyacak. Bu ise kurda teslim olmak anlamını taşıyacak. Aynı burjuvazinin yarın öbür gün başka bir hükümetin denetiminde Kürtlere verdiği hakların hepsini geri almaya kalkışmayacağına hiçbir garantisi yok. Yeni anayasa hazırlanırken burjuvaziye destek vermiş bir Kürt hareketinin, yarın bu tür bir saldırı karşısında kendisini çok daha savunmasız bir durumda bulacağı ortada.

Halbuki Kürt halkının haklarının anayasal bir temele oturması için yeni baştan bir anayasa hazırlamaya ihtiyaç yok. Mevcut anayasanın 5-6 maddesi değiştirilerek de bu yasal dayanak

sağlanabilir. Üstelik bu tür bir taktik, Kürt halkının mücadelesinin belirli bir noktaya geldiği bugünkü kritik eşikte daha fazla zaman kaybedilmesinin de önüne geçer. AKP'nin yeni bir anayasa hazırlamanın zorluğu gerekçesine dayanarak Kürtleri oyalmaya devam etmesini engeller. CHP gibi burjuva odaklarının da AKP'yi sıkıştırmak için demagojiye başvurmasını zorlaştırır. Mevcut anayasada değişiklik talebi, herkesi bu talep karşısında açık bir tavır almaya zorlayacak, böylece devletin de Kürt hareketinin kazanılmış mevzilerini tasfiye etmek için kazanmak istediği zamanı elinden alacaktır.

Daha da önemlisi, geçmiş deneyimlerin kanıtlandığı üzere, burjuvazinin her iki kampından da bağımsız bir üçüncü cephenin inşası, sadece Türkiye işçi sınıfı için değil Kürt halkı için de vazgeçilmez bir ihtiyaçtır. Kürt hareketi Türkiye toplumu ile bir sözleşme imzalamak istiyorsa, bu sözleşme esas olarak Türkiye işçi sınıfı ile Kürt halkı arasında, bir üçüncü cephe etrafında imzalanmalıdır. Bu ittifak ete kemiğe büründükten sonra, tüm kanatlarıyla burjuvazi, bu ittifakın taleplerini kabul etmek zorunda kalacaktır. Ancak o koşullarda yeni bir anayasadan söz etmek bir anlam kazanabilir.

Şiar Rişvanoğlu

Çocukları asıl siz kullanmayın!

Burjuva eğitim sisteminde çocuklarımıza, tarihi "büyük adam"ların, kahramanların, dâhi ya da delilerin yaptığı anlatılır. Oysa tarih denen sahnede, ekonomik, sosyal siyasal, kültürel alanda olup bitenleri, biz çok şükür(!) Marx'ın sayesinde sınıf mücadelelerinin ve sosyal mücadelelerin şu veya bu düzeydeki yansımalarının bir ürünü olarak kavriyoruz. İşte bu sahne, bize sermayenin onun her daim değişse de, "sahibinin sesi" rolünü her zaman iyi oynayan (bugün AKP, dün ANAP-DSP-MHP, yarın belki CHP) siyasi aktörlerinin (zira beden olarak çoğu, kafa olarak hepsi erkek!) yalancılığını, ikiyüzlülüğünü, riyakarlığını bazen o kadar iyi gösteriyor ki!

Kürt halkının kültürel alandaki temsilcilerinden TZP Kurdî (Tevgera Ziman û Perwerdehiya Kurdî -Kürt Dili Araştırma, Geliştirme ve Eğitim Hareketi), 23-25 Ağustos tarihleri arasında yaptığı "Dördüncü Kürtçe Eğitim ve Dil Konferansı"nda aldığı "anadilde eğitim hakkı için okulları bir hafta boykot" kararıyla çok önemli ve saygıdeğer bir çıkış yaptı. Kararın amacı açık: Kürtçe'nin Anayasa'da yer alması ve anadilinde eğitim hakkının tanınması. Halk bu karara elbette bütün gücüyle sahip çıktı ve hem Bölge'de, hem de Kürtlerin örgütlü olduğu özellikle Adana, Mersin gibi metropol gettolarında önemli oranda hayata geçti. Biz de enternasyonalizmin bir gereği olarak bu kararı destekledik, insanlara insanın anadilinde konuşması, eğitim görmesi, yaşamının her alanında ilişkilerini anadilyle oluşturmasının en doğal hakkı olduğunu anlatmaya çalıştık.

İktidar partisi AKP, sermaye (referandumda "evet" çağrısı yapıp hezimete uğrayan Kürt sermayesi de içinde) ve onun sözcüleri ise "başöğretmen" edasıyla başparmaklarını sallayarak ahlaksızca bağırıyor: "Çocukları siyasete alet etmeyin, kullanmayın"!

Hadî oradan! O kullanılıyor dediğiniz Kürt çocuklarının çoğu (en azından kendi halkının mücadelesi ve tarihi konusunda) sizden çok daha bilinçli, daha birikimli. Ne yaptıklarını, ne istediklerini, buna karşılık ne bedeller ödediklerini biliyor, bilmesede de seziyor. Neden mi?

Çünkü o çocukların babaları, anneleri, kardeşleri, kuzenleri şehirde ya da dağda (bir kısmı kimyasal silahlarla) öldürüldü, cenazeleri bile verilmedi! Çünkü o çocukların annelerine, ablalarına, kızkardeşlerine tecavüz edildi! Çünkü o çocuklar, aileleri kendi köylerinden, memleketlerinden sürüldüğü için yoksulluğun, pisliğin göbeğinde doğmak zorunda kaldılar!

Çünkü o çocukların köyleri hâlâ yakılıyor, doğdukları ya da ailelerinin özlemle andığı yerleri ziyaret bile edemiyorlar! Çünkü o çocuklara sistem tarafından uyuşturucu, porno dahil her türlü yoz kültür devlet eliyle dayatılıyor! Çünkü o çocukların ablaları, ağabeyleri daha birkaç yıl önce aynı şekilde "anadilinde eğitim" istedikleri için üniversitelerden, yurtlardan atıldı, işkence gördü, cezaevlerine atıldı! Çünkü o çocuklar daha geçen yıl Diyarbakır'da (Amed) Kürtçe şarkı söyledikleri için yargılandı! Çünkü o çocukların babaları sadece Kürt olduğu için asgari ücret bile alamıyor, anneleri kendilerini bırakıp üç kuruş için çok kötü koşullarda sigortasız çalışıyor! Çünkü o çocukların önemli bir kısmı okuyamıyor, oto sanayiden inşaata kadar en kötü, en pis işlerde çalıştırılıyor! Çünkü o çocuklar sadece taş attıkları için hapsilere tıkılıyor, hiçbir şey yapmasalar da öldürülüyor! (İHD verilerine göre Kürt illerinde son 20 yılda polis ya da askerin açtığı ateş sonucu öldürülen çocukların sayısı en az 351.)

Erdoğan 2006'da ilan etmişti: "Kadın da, çocuk da olsa gereği yapılır!" Gereği son olarak 4 Haziran'da Şırnak'ta yapıldı. 14 yaşındaki Fırat Basan adlı Kürt çocuğu, "akrep" olarak bilinen zırhlı polis aracının altında ezilerek katledildi.

Ey bize ahlâk dersi vermeye çalışan eli ve vicdanı kanlı, ikiyüzlü reziller!

Çocukları, kulu olduğunuz kapitalist sistemin tüketim tanrısının iğrenç reklâmlarında, aşağılık dizilerininde, utanç verici satış-promosyon kampanyalarında, popüler kültürün şarkı-türkü yarışmalarında bir piyon gibi, dekoratif bir unsur, bir meta gibi acımasızca kullanılan, harcayan burjuva siyasetine alet eden sizsiniz!

SDP'li ve TÖP'lü tutsaklara özgürlük!

Türkiye'de referandumla birlikte kurulduğu öne sürülen "ileri demokrasi"nin ilk meyveleri, referandumdan hemen sonra ortaya çıktı. Kürt halkının anadilinde eğitim hakkı için yaptığı okul boykotuna karşı Tayyip Erdoğan "çocuk istismarı yeni kabul edilen maddeye göre anayasal suçtur" gibi, anayasa paketini nasıl kavradığını açıkça ortaya koyan bir çıkış yaptı. Ama asıl önemlisi arkadan geldi. Eylül sonunda, arasında Sosyalist Demokrasi Partisi'nin (SDP) genel başkanı ve başkan yardımcılarının ve Toplumsal Özgürlük Platformu'nun (TÖP) önde gelen bazı isimlerinin de bulunduğu 17 kişi sabah baskınlarıyla gözaltına alındı ve 13'ü dört gün sonra sevk edildikleri mahkemeye tutuklandı.

İddialar alem. Tutuklananlar, yaklaşık bir buçuk sene önce İstanbul'da bir ev kuşatması dolayısıyla çıkan silahlı çatışma ile gündeme gelen Devrimci

Karargâh adındaki örgütle ilişkilendiriliyor. O örgüt de Ergenekon imalatı imiş. Öte yandan, tutuklananlardan en azından birinin Hanefi Avcı ile ilişkisi varmış. O da Ergenekon olabilirmiş. Polisiye senaryoların basına yansıyan yüzü şimdilik böyle.

İşin gerçek yüzü ise şu: Bu operasyon boykot politikasının referandumda kazandığı zafere bir yanıt. Şimdi BDP'ye vuramıyorlar, vurmak istemiyorlar, boykot cephesinin daha küçük mensuplarına saldırıyorlar. Daha kapsamlı amaç ise boykotun Fırat'ın doğusunda elde ettiği büyük başarının yarın Batı'ya sıçramasının önüne geçme çabasıdır. Başka şekilde söylersek, devletin Kürt hareketi ile yapmakta olduğu pazarlıklar ne tür temellerde olursa olsun silahlı mücadelenin sonuna gelirse, bu, Kürt hareketinin siyasette çok daha ağırlıklı biçimde yer alma çabası ile elele gidecektir. Devlet, Kürtlerin bu siyasi yükselişinin Türkiye sosyalist hareketiyle birleşerek sadece Doğu'da değil Batı'da da çok ciddi bir güç haline gelmesinden korkuyor. SDP ve TÖP uzun zamandır Kürt hareketiyle dirsek teması içinde olan, Kürt halkı ile dayanışma gösteren siyasi hareketlerdir. Devlet bu çizgiye bir uyarı ya da başlangıç darbesi vurmaya yönelmiştir.

Bunun gösterdiği şudur: Devlet iki burjuva kampının karşısında bir Üçüncü Cephe oluşmasından ürüyor. Ezilen Kürt halkının gücünün işçi sınıfı ve emekçilerle buluşması olasılığından huzursuzlanıyor. Öyleyse devam! SDP'li ve TÖP'lü yoldaşlarımızı, Üçüncü Cephe'yi gerçek bir güç haline getirerek özgürleştireceğiz!

Tek Gıda-İş başkanı Yunanistan'da

Stalinistler Türkel'in, devrimci Marksistler işçilerin yanında!

İş güvencelerini kaybetmemek için son yılların en büyük direnişine imza atan, Ankara'nın ortasını Çadır Kent'e çevirip yeni bir direniş yöntemini herkese öğreten Tekel işçilerinin direniş sendika bürokratlarının ayak oyunlarıyla bitirildi. Evlerine gönderilen işçiler, sendikaların tavsiyesine uyararak sadece mahkeme kararı bekler duruma geldiler. Sendika bürokratlarının bu ihanetine karşı eyleme geçen Tekel işçileri ise gerek sendikaların güvenlik görevlileri tarafından, gerekse sendikacıların çağırıldığı polis tarafından şiddetle bastırıldı.

Bütün bunlar işçilerin zihninde öfkeyle hatırlanırken, Yunanistan Komünist Partisi'ne bağlı Tüm Militan İşçiler Cephesi (PAME) isimli örgüt Tek Gıda-İş başkanı Mustafa Türkel'i Yunanistan'daki bir panele konuşmacı olarak davet etti. Radikal gazetesinin

haberine göre Türkel "kriz mağduru Yunanistan'ın işçilerine mücadele dersi verdi". Yine habere göre Türkiye'nin sendikal yapısına dair bilgi paylaşımı da yapıldı.

Bizim bu konudaki dileğimiz Yunan işçilerin Türkel'in tavsiyelerini çok ciddiye almamış olmaları. Çünkü işgüzar bir bürokrat olarak Türkel'in verebileceği tek ders mücadele dersi değil, "mücadele nasıl boğulur" dersidir. Tekel mücadelesi ülkenin gündemine oturabiliyorsa, bu sadece ve sadece işçilerin sürece iradelerini koymalarıyla olmuştur. Her gün çadırların sökülmesi için ikna toplantıları düzenleyen sendikacılara rağmen çadır direnişi 78. gün sürdürebilmiştir. İşçi sınıfının tarihine not düşülecek bu direnişin dersini ancak işçiler verebilir, zira vermiştir. 19-20 Mart 2010 tarihlerinde, DİP Girişimi ile Yunanistan'daki kardeş partisi EEK'in (Devrimci İşçi Partisi)

birlikte örgütlediği Yunanistan'ın Atina ve Patras kentlerinde düzenlenen toplantılarda, Tekel işçileri mücadelelerini Yunan işçilere aktarmıştı. Mustafa Türkel olsa olsa Yunan sendika bürokratlarına ince taktikler öğretmiştir. Bu konuda Yunan sendikacıların çok minnettar kalacağına eminiz.

"Komünist" bir partinin, büyük bir direniş boğan bürokrati kahraman gibi karşılaması, bu partinin cehaletine verilemez. Gerçek'in 11. sayısında bir dizi örgütlerle birlikte adını saydığımız TKP'nin, Tek Gıda-İş bürokratlarının halkla ilişkiler bürosu gibi çalıştığını söylemiştik. TKP'nin dost partisi Yunanistan Komünist Partisi'nin bu toplantıyı düzenleyerek Türkel'i direniş kahramanı gibi sunması iddiamızın doğruluğunu kanıtlamıştır. Ancak bir eksikle; TKP halkla ilişkilerini yürüttüğü Türkel'in artık menajerliğine de soyunmuştur.

UPS işçisi direniyor!

Sendikalaştıklarından dolayı işlerinden atılan Türkiye UPS kargo işçileri için 1 ve 15 Eylül olmak üzere iki gün küresel eylem günü ilan edildi.

1 Eylül günü Çapa'da toplanarak Zeytinburnu'ndaki şirket genel müdürlüğüne yürüyen işçiler, burada taleplerini haykırdı. Dünya çapında ise Amerika'dan Avrupa'ya, Asya'dan Ortadoğu'ya kadar birçok ülkede taşımacı sendikası üyesi işçiler, UPS işçilerine destek eylemleri düzenlediler. ABD'deki otomobil işçileri fabrika önlerinde eylem düzenlerken, Arjantinli kamyoncular iş durdurdu.

İkinci küresel eylem günü olan 15 Eylül'de ise işçiler, Zeytinburnu'ndaki şirket genel müdürlüğü önünde toplanarak yönetimi protesto ettiler. UPS genel müdürlüğü binasının önünün çevik kuvvet polisleri ve panzerler tarafından kapatılmasından ötürü direnişçi işçiler ve aileleri müdürlük binasının yanındaki meydana toplanarak halaylar çekmeye başladı. Saat 12'de başlayan eylemde ilk konuşmayı TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk yaptı. 160 işçinin 134 gündür direndiğini söyleyen Öztürk, "160 işçi arkadaşımız işe başlayana, işyerindeki baskılar durana kadar direniş çadırlarını terk etmeyeceğiz" şeklinde konuştu. İşçilerin anayasal hakları için direndiğine dikkat çeken Öztürk, bütün demokratik kitle örgütlerini UPS direnişine destek vermeye çağırdı.

Hollanda'dan UPS işçilerine destek olmak için Türkiye'ye gelen taşımacı-

lık sendikası FNV temsilcisi Alexandra Ola işçilere "sakın pes etmeyin, sakın mücadeleyi bırakmayın, çünkü UPS yönetimi sizin bir gün pes edeceğinizi düşünüyor, biz sonuna kadar sizin yanınızdayız" şeklinde seslendi. 1 Eylül'de düzenlenen Birinci küresel dayanışma gününde FNV üyesi taşımacı işçilerinin önüne 40 ton kum yığarak, kargo ağına bloke ettiklerini söyleyen Ola, "yöneticiler bu eylemden çok korktular ve bu gün yoğun önlemler almışlar" dedi. Bugün için planladıkları eylemin UPS'nin Hollanda'daki çağrı merkezinin sendika üyeleri tarafından arama yağmuruna tutulması olduğunu belirten Ola, Hollanda'daki işçilerin Türkiye'deki işçilerle dayanışmak için bastırdıkları ve imzaladıkları kartları Kenan Öztürk'e verdi. Ola'nın konuşması sırasında sık sık "Yaşasın Sınıf Dayanışması" ve "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma" sloganları haykırıldı. Eyleme DİP Girişimi militanları da destek verdi.

Eğitim-Sen yönetimi hak mücadelelerinin neresinde?

Malumunuz, yaz ayları eğitim emekçileri mücadelesi açısından durgun geçer; çünkü okullar tatildedir, eğitim emekçilerinin her biri farklı yerlerde; ama biliyoruz ki onların sendikası olan Eğitim-Sen Genel Merkezi Ankara'da yerli yerindedir ve pek muhterem yöneticilerimiz kendilerine verilen izin dışında mücadeleyi örgütlemekle görevlidirler...

Şimdi, hadi diyelim toplu görüşme süreci referandum tertesi ile geçitirildi. Peki, onun dışındaki mücadele başlıkları için ne yapıldı? Patronumuz Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) yine müfredatlarla oynadı, mesele artık ekonomik kayıplarımızı da aştı ve bir onur meselesi haline geldi. Pek çok öğretmen MEB'in ayak oyunları sayesinde derslerini, dolayısıyla ücretlerini kaybetti, dahası müdür ve ilçe milli eğitim müdürlerinin elinde oyuncağa dönüştü, oradan oraya atıldı. Zaten yeterli ücreti alamıyorlardı, şimdi huzurları dahi kal-

madı. Buna karşı ne yapıldı?

KPSS iptal oldu, ücretli öğretmenlik denen süper-kölelik biçimi inanılmaz yaygınlaştı. Herkes tepkisini duyurmaya çalıştı. Ne yapıldı?

Nihayet, anadilinde eğitim görmek isteyen binlerce Kürt ve onlara destek olmak isteyenler okulları bir hafta boykot etti ve çocuklarını okullara göndermedi! Eğitim-Sen yönetimi bu konuda ne dedi, ne yaptı? Bu sendikanın tüzüğünde "anadilde eğitim" yazıyordu! Çıkarıldı! "Savunmaya devam edeceğiz." denildi... Böyle mi savunacaksınız? Yoksa zaten tüzükte durmasının da mı bir anlamı yoktu? Anlayacağımız ya o zaman kandırılıyorduk ya "savunmaya devam" denildiğinde ya da daha vahimi her iki durumda da...

Eğitim-Sen haklı olanların örgütüdür! Haklara sahip çıkmazsa hepimiz kaybederiz. O nedenle ya yönetim görevine, ya eğitim emekçileri yönetimine!

Üniversite asistanların eylemiyle açıldı

Üniversiteler yeni eğitim öğretim yılına başlarken, İstanbul Üniversitesi açılışında asistanların yaptığı eylem 50d, iş güvencesi ve akademik özgürlük sorunlarının bu sene de gündemde olacağını gösterdi. 15 Eylül günü İstanbul Üniversitesi Araştırma Görevlileri Temsilciler Kurulu Beyazıt Meydanı'ndaki tarihi kapı önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Bu açıklamada asistanların yanı sıra öğretim üyeleri ve asistanların önemli bir bölümünün üyesi olduğu Eğitim-Sen de yer aldı.

Rektörlüğün önünde toplanan asistanlar yürüyüşüne hazırlanırken hoş bir sürpriz yaşandı. Üniversitenin açılışı vesilesiy-

le konuklarını yemeğe götüren rektör Yunus Söylet birden karşısında anti-50d önlükleri giymiş asistanları buldu. Bir anda "doktoralı işsiz olmayacağız" sloganları yükseldi. Makama oturduğu ilk günlerde eylem yapan asistanlara el sallayarak, "çay ısmarlayarak" şirin görünmeye çalışan rektör şimdi sadece başını öne eğiyordu. Çünkü geçen zaman boyunca birçok asistan kıyıya uğramıştı. Geçtiğimiz yaz aylarında da 3 asistanın 50d maddesi (asistanların doktora tezini verdikten sonra otomatik olarak sözleşmelerini sona erdiren yasa maddesi) yüzünden atılması gündeme gelmiş ve asistanlar tepkilerini

göstermek için toplanmışlardı.

Rektör sloganlarla "selamlandıktan" sonra yürüyüş başladı ve tarihi kapının önüne çıkıldı. Yapılan açıklama 50d'nin keyfi biçimde uygulandığını ve asistan kıyımının sürdürüldüğünü duyuruyordu. Aynı zamanda bu açıklama asistanların bu haksızlıklar karşısında susmayacağını ve mücadeleyi sürdüreceğini ilan ediyordu. 50d ticari bir projedir. Bilim insanı yerine akademik tezgâhtar yaratmayı amaçlamaktadır. Asistanlar üniversitenin ticarileştirilmesine, asistanın tezgâhtarlaştırılmasına karşı iş güvencesine ve akademik özgürlüğe sahip çıkmayı sürdürecekle.

Tecavüz kültürü ve reyting savaşları ortasında Fatmagül'ün suçu ne?

Eylül ayında yayınlanmaya başlayan "Fatmagül'ün Suçu Ne?" adlı dizinin medya tarafından sunuluşu ve yayınlanan tecavüz sahnesi sonrasında yaşananlar tecavüz kültürünün mağdurlarını, kadınları yakından ilgilendiriyor. Dizinin daha kendisi başlamadan aylar önce meşhur tecavüz sahnesiyle ilgili haberlerle tanıtımı başladı.

"Tecavüz sahnesiyle ilgili oyuncular özel eğitim alıyor", "tecavüz sahneleri yumuşatılarak çekilecek" cinsinden pazarlama haberleri, doruk noktasına Güneş Gazetesi'nin 16 Eylül tarihli sayısının 1. Sayfasında yer alan "Beren 4 kişinin tecavüzüne uğrayacak" haberiyle ulaştı. Bu arada dizinin yıllar önce çekilen sinema filmi versiyonu da tozlu raflardan indirilip, itinayla oradaki tecavüz sahnesi de bulunup internet ortamının en ücra köşelerinde bile karşımıza çıkarıldı. Tabii bu görüntüler haber değeri taşıyordu! "Hülya Avsar yıllar önce böyle tecavüze uğramıştı".

Tüm bu seks pazarlama yöntemleriyle dizinin ilk bölümü herhalde izleyenlerin büyük bir bölümünün "tecavüz sahnesinde acaba kadın oyuncunun ne releri görünecek" meraklarıyla yayınlandı. Diziyi izlemeyenler ise tecavüz kültürünün elinden kurtulamadı; sanal ortamda tam anlamıyla "Fatmagül'ün Suçu Ne Tecavüz Sahnesi izle" saldırısına maruz kaldı. İnternette bu başlıkla yapılan aramalarda çıkan sonuç sayısı sadece bir hafta içinde 500 bin küsure ulaştı. Hem de karşılaştırmalı olarak: "Hangisi daha iyi tecavüze uğramış, Beren mi, Hülya mı?" iğrençliğiyle. Sadece "Fatmagül'e değil; izleyen tüm kadınlara işkence olan bu 4 dakikalık bitmek bilmeyen sahneye ilgili yapılan yorumlar da, bu "sanatsal" tartışmaların toplumsal yansımaları ile ilgili bize muazzam ipuçları sunuyor. "Fatmagül'ün suçu gece vakti kız başına dışarı çıkması" tespiti yapan yorumlar, kadınlara "sakin gece vakti kadın başınıza dışarı çıkmayın, yoksa tecavüzü hak edersiniz" diyor. Bir de tecavüz sahnesinin ayrıntılarına dikkat çekerek kadın oyuncunun göğüslerinden kalçasına kadar beden ölçüleri tartışmaları var; bunlar da medyanın yarattığı "kadın bedeni pazarı"nın alıcıları için tecavüz olgusunun nasıl normalleştiğini gösteriyor. Ancak bu konuda insanın kanını donduran en çarpıcı örnek erkek egemen kültürün adeta kalelerinden birisi olan futbol tribünlerinden geliyor; bir maç sırasında Ankaragücü futbol takımının ta-

raftarları hep bir ağızdan "Fatmagül'ün suçu yok, biz onu Bihter sandık" diye bağırıyorlar. "Bir grup sapık işte" diyerek toplumsal yaşamın olağan ilişkileri içerisinde var olan yüz binlerce sıradan erkeği temsil ettikleri gerçeğini reddedemeyeceğimiz bu erkekler, kendilerini tecavüzcünün yerine koymaktan hiçbir rahatsızlık duymuyorlar. Üstelik hangi kadın tipini tecavüz layık gördüklerini de pervasızca haykırıyorlar.

Vedat Türkali'nin diziyeye konu olan eseri, aslında 2005 yılına kadar yürürlükte olan, tecavüz mağdurlarını, tecavüzcüleriyle evlenmeye zorlayan ceza kanunu hükmünün eleştirisi niteliğinde. Ancak tek gerçeği reyting (yani sağlayacağı reklam geliri) olan, kıyasıya rekabet kuralılarıyla binlerce set emekçisinin emeğinin sömürsüyle işleyen medya sektörünün elinde bu eleştiriden eser kalmıyor. Bu işleyiş erkek egemen kültürle buluşunca da "eleştiri" işlevi tam tersine, kadın bedeninin kullanımının ve tecavüz kültürünün meşrulaşmasına hizmet ediyor. Ve biz kadınlar, kadın bedeni, gazetesinden televizyonuna medya organlarında reyting kaygısıyla olduk olmadık yerde kullanıldıkça, tecavüz ve kadın cinayeti haberleri ayrıntılı pornografik süslemelerle döndürülüp durdukça, bu yolla tecavüze daha çok "haklı neden" yaratıldıkça çok daha fazla tehlikeye yazılıyor. Tıpkı kar hırsıyla kışkırtılmış bu erkek egemen kültürde tek suçu kadın olmak olan "Fatmagül"ler gibi...

N.Ç davasında bir utanç daha!

Mardin'de 2003'te 12 yaşındaki N.Ç.'nin, iki kadın gözetiminde, aralarında Kaymakamlık yazı işleri müdürünün, TEDAŞ çalışanlarının, bir ilkokulun müdür yardımcısının ve bir jandarma yüzbaşının da bulunduğu 31 kişinin tecavüzüne uğradığını söylemesinin ardından açılan dava, yedi yıl sonra sonuçlandı. Hangi ceza öfkemizi dindirebilir derken daha da alevlendirilecek bir kararla hem de!

Mahkeme sonucunda dört kişi beeraat ederken, 28 sanık da dokuz yıl ile bir yıl sekiz ay arasında değişen hapis cezalarına çarptırıldı. N.Ç.'nin avukatının ağırlaştırılmış sınırlardan ceza verilmesi talebinin aksine, "zorla

alikonma olmadığı", "N.Ç.'nin rızası olduğu" tespitleriyle ceza indirimine gidildi. 15 yaşını bitirmemiş bir çocuğun rızasından bahsetmek mümkün mü? Diğer yandan aslında N.Ç.'nin maruz bırakıldığı şiddet, sadece tecavüz, zorla alikonma suçları ile yargılanamaz. Dünya genelinde milyonlarca dolarlık bir ticaret türü haline gelmiş çocuk ticareti ve bu ticaretin de en fazla kar getiren biçimi olarak çocukların seks turizmin de kullanılması suçunu da içeren bir yargı sürecinin işletilmesi gerekirdi. Çünkü N.Ç.'nin yaşadıkları bir grup insanın sapıklığının değil, kapitalizmin kar hırsı ile erkek iç içe geçmişliğinin bir sonucudur.

Eşcinsellik değil, homofobi cezalandırılınsın!

Kanal D ve ATV yeni yayın dönemine RTÜK'ten aldıkları cezalarla başladı. Fatmagül'ün Suçu Ne? dizisi nedeniyle RTÜK Kanal D'ye yayınlarda kadınlarla, güçsüzlere, özürülere ve çocuklara karşı şiddetin ve ayrımcılığın teşvik edilmemesine ilişkin maddenin ihlali gerekçesi ile ceza verdi. Bir tecavüz vakasının basın ve yayın organlarında nasıl ele alınabileceği, sansürün savunulması, cezai yaptırımların ne şekilde düzenlenmesi gerektiği gibi konular üzerine başlı başına bir tartışma yapmak mümkün.

Kılıç Günü dizisine verilen ceza ise işin bir başka boyutunu gündeme getiriyor ve RTÜK'ün zihniyetini gözler önüne seriyor. Çünkü Kılıç Günü isimli dizide de bazı şiddet sahneleri olmasına rağmen, iki erkeğin yatakta görüldüğü sahne ön plana çıkartılıp, cezaya gerekçe olarak genel ahlaka uygunluk, Türk aile yapısına, çocukların fiziksel ve zihinsel gelişimine aykırı yayın gibi maddeler sıralanıyor.

Yeni bir tarafta tecavüz, diğer tarafta eşcinsellik cezalandırılıyor. Tabii aslında ortada "Eşcinsellik hastalığıdır" diyen Selma Aliye Kavaf'a Kadın ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanlığı görevini vermiş bir hükümet ve bu hükümetin

de yeni düzenlemelerle her gün daha fazla kontrol altına almaya çalıştığı bir RTÜK olunca, şaşırarak bir yan aramaya gerek yok!

Bu arada eşcinsellere yönelik nefret ve ayrımcılık sadece RTÜK'ün kararı ile de sınırlı kalmadı. Dizinin yapımcısı Osman Sınay'ın ağzından utanmaz sözlerle de ifadesini buldu: "İyiliği, bütün güzelliğiyle gösterebilmek için karanlığı da bütün çıplaklığıyla göstermek lazım. Yoksa 'iyi' hissedilemez. Sığ kalır. Biz kimsenin cesaret edemediği şeyleri göstermeye çalışıyoruz. Ahlaksızlık propagandası yapmıyor, aksine o tip insanların profilini sergiliyoruz. Bu kişiler ve ahlaksızlıklarını gösterebilmek için ahlak sınırları dışına çıkmadan bir şeyler yapmak zorundayız."

Ne RTÜK'ün kararı, ne Kavaf'ın bir süre önce yaptığı çıkış, ne de Osman Sınay'ın sözleri tekil anlayışların yansıması değil, sistemli bir ayrımcılığın, homofobinin ürünüdür. Bu nefret sözcüklerinin bu kadar kolay sıralanabilmesi ile eşcinsellerin toplumun bir parçası olarak yaşamak için verdikleri savaş arasında bir bağ var. Eşcinselliğin "hastalık", "çarpık ilişki", "ahlaksızlık" olarak damgalanması ile eşcinsellere yönelen şiddet arasında bir bağ var.

Okur Mektubu

Kayıt parası mı bağış mı, evrak mı kırtasiye malzemesi mi?

Oğlum Haziran'da 8. Sınıfı bitirdi. O zamana kadar iyi kötü okudu ama liseye geçtiği için büyüdüğünü de hissettiğinden herhalde ayrı bir heyecan duyuyordu. Ve sonunda liseye kayıt günü geldi çattı, birlikte okula gittik. Kayıt için bir öğretmen ile görüştük. Bize bir pusula verdi, bu evrakları hazırlayın getirin, dedi. Pusulayı okuyunca, herhalde yanlış bir kağıt verdiler diye düşündüm kendi kendime ve tekrar yanına gittim. "Hocam evrak dediniz ama verdiğiniz kağıtta evrak diye bir adet yapıştırıcı, üç top A4 kağıt gibi kırtasiye malzemeleri yazıyor. Yanlışınız mı var, bunlar ne evrakı?" dedim. Okula katkı evrakı (!), dedi. Önce sinirlendim, sonra da komik geldi herhalde ki güldüm. Tabii ağlanacak halimize gülüyoruz desem daha doğru. Ha bu arada müdür bize küçük bir kağıda yazılmış hesap numarası verdi, 1.000 TL'lik yatırımımızı istedi. Okumam yazmam olmadığımı yatıramayacağımı söyleyince de sağolsunlar para alacaklar ya bankaya yatırmam için ne zaman istersem yardım edeceklerini söylediler. "O zaman Cuma olsun, mübarek gün!" dedim. Çocuğu da aldım eve geldim. Cuma da geçti, Cumartesi de Pazar da. Pazartesi tekrar okula gittim.

Evraklarımıza bakarken 1.000 TL'lik eksik olduğunu anladılar ve tekrar bağış yapılması gerektiğini söylediler. "Müdür bey, ben 1 mil-

yar bağış yapacak durumda değilim" dedim. Hem bağış gönüllü olur, siz kayıt "evrakları" arasına hesap numarasını nasıl yazarsınız diye sorunca, müdür şaşırarak geçen gün geldiğinde okumam yazmam yok dememiş miydin, diye sordu. Dalgaya vurup, siz para isteyince iki güne öğrendim dedim. Bu kez de aylık gelirimizi sordu. Önce oğlum "öğretmenim şükür aç kaldığımız yok" dedi sonra da ben "ne kemeri sıkıyoruz ne de açıyoruz, bir yol tutturmuş gidiyoruz" dedim. Parayı yatıramayacağımızı söyledim ve eve döndüm.

Birkaç gün sonra tekrar okula gittik. "Evraklar"ın hiçbirisini hazırlamama gerek kalmamıştı, hepsini hazır kırtasiyeden almıştık! Bunları teslim edip çocuğumun aldığı puanı söyledim. Tamam, hemen yapalım kaydını dedi müdür. Ama o an sanırım parayı yatırdığımızı düşünüyordu. Yatırmadığımızı anlayınca da kaydı yapamayacağımı, çocuğun puanının tutmadığını söyledi. Demek ki verdiği pusuladaki hesaba 1.000 TL'lik yatırım olsaydı, puanı %100 tutacaktı, yatırmayınca düşük kaldı. Okuldaki başka öğretmenler ve kayıt görevlilerinden kiminle konuşsak aynı şeyi söylediler. Herhalde bunlar bir kaset doldurmuşlar, sardırıp sardırıp tüm velilere dinletiyorlar.

Kayıt parası istemeye hakları olmadığı için vermemekte ısrar ettik. Çocuğun kaydını yapmak zorunda olduklarını söyledik. Yıldırım için sürekli geri gönderdiler ama biz kararlı davranıp hakkımız olana sahip çıkarsak başaracağımızı biliyorduk. Nihayet sonuçta ne müdürün vicdanı insafa geldi ne de bizim cüzdandan ama kaydı yaptırıldı!

İstanbul'dan bir işçi kadın

Türkiye-ABD-Barzani ittifakı Öcalan'la ne görüşüyor?

Hükümetin, özellikle Hakkari saldırısından sonra birkaç temsilcisinin birden ağızından, PKK içinde farklı kanatların varlığına vurgu yapması, PKK'yi birkaç önderi etrafında bölme girişiminin bir habercisi olabilir. Devletin dar anlamda bugün uygulamaya çalıştığı plan ne olursa olsun, Hakkari'nin de işaret ettiği üzere, kirli savaş yöntemleri, baskı, şiddet ve fitne yine ana araçlar olmaya devam ediyor.

Tayyip Erdoğan milliyetçi oyları arkasına alabilmek için referandum kampanyası sırasında "tek dil, tek vatan" edebiyatını dilinden düşürmemiştir. Şimdi de Kürt halkının açık talebi karşısında "bizden anadil beklemesinler" diyerek, bir padişah misali neyi lütfedip neyi lütfetmeyeceğini ilan ediyor. Referandumdaki milliyetçi tavrını genel seçimlere kadar sürdürme niyetinde olduğunu düşündürüyor.

AKP'nin böyle yaparken bir bildiği, kendince gizli hesapları var elbette. Ama yine de bu "kararlı" tavır karşısında, Kürt sorununun dününü ve bugününü bilenlerin, bir tür acıma duygusu hissetmemesi de mümkün değil.

PKK Haziran başında yeniden savaş nizamı aldıktan sonra çatışmalar adım adım yükselirken, 13 Ağustos'ta aniden tek taraflı ateşkes ilan ettiğini duyurdu. Bu kararın, devletin Öcalan'la görüşmesi sonrası alındığı ortaya çıktı. Yani Kürt hareketi tam referandum kampanyası sürerken AKP'ye adeta altın tepside bir fırsat sundu. AKP de bundan yararlanarak daha rahat bir referandum kampanyası gerçekleştirebildi. Bu açıdan bakılınca, Erdoğan'ın atıp tutmaları tehdit gücünü yitiriyor. Fakat devletin yürürlükteki planının ne olduğunu bilmeden, bu tutumu küçümsememek gerekiyor.

AKP Kürt hareketi karşısında bu ikiyüzlü politikayı olabildiğince sürdürmek istiyor. Bir taraftan, büyük ihtimalle Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT)

aracılığıyla Öcalan'la görüşüyor, diğer taraftan PKK'ye karşı bildik "terörist" edebiyatını sürdürüyor. En son Hakkari-Geçitli'de 9 Kürt insanının ölümüyle sonuçlanan mayınlı saldırının karanlık bir olay olduğu açıkça ortada olduğu halde, hükümet saldırıyı PKK'nin üzerine yıkmak için büyük çaba sarf etti. Belki medyanın yalanları yüzünden Türk kamuoyunun büyük bölümü bu yalana inanmış olabilir. Ama Kürt halkı failin PKK olmadığından adı gibi emin. Zaten Kürt hareketinin son dönemdeki özgüvenli tavrının da, Öcalan'la yapılan görüşmelerden sonuç alınabileceğini düşünmesinin de ardında, Kürt halkının bu kararı yatıyor.

Peki AKP hükümeti neye dayanıyor? Birincisi ABD ve Barzani'ye. Bu üçü, 5 Kasım 2007'deki Erdoğan-Bush görüşmesiyle PKK'ye karşı üçlü ittifak kurmuştu. Son dönemde devletin gerek istihbarat odaklarının, gerekse askeri temsilcilerinin ABD'li muhataplarıyla görüşmelerinde artan trafik, devlet ile Öcalan arasında süren görüşmelerde ABD'nin de işin içerisinde olduğunu düşündürüyor. Kim bilir? Belki İmralı'ya CIA yetkilileri de ziyaret düzenliyor. Benzer şekilde, İçişleri Bakanı'nın Kuzey Irak ziyareti, MİT Müsteşarı'nın da önümüzdeki günlerde oraya ziyaret düzenleyecek olması, üçlü ittifakın bir şeyler peşinde olduğunu gösteriyor.

Hükümetin, özellikle Hakkari saldırısından sonra birkaç temsilcisinin birden ağızından, PKK içinde farklı kanatların

varlığına vurgu yapması, PKK'yi birkaç önderi etrafında bölme girişiminin bir habercisi olabilir. Devletin dar anlamda bugün uygulamaya çalıştığı plan ne olursa olsun, Hakkari'nin de işaret ettiği üzere, kirli savaş yöntemleri, baskı, şiddet ve fitne yine ana araçlar olmaya devam ediyor.

Dolayısıyla Kürt hareketinin son derece dikkatli olması gerekiyor. Kürt sorunu çözülecekse, bunun hükümet partilerine verilen açık çeklerle olamayacağı, tam tersine Kürt halkının bağımsız eylem gücünün güvenilecek tek koz olduğu, bugün hiç olmadığı kadar

açıkça ortaya çıkmış durumda. Bu yüzden bütün umutları Öcalan ile devlet arasındaki görüşmelere bağlamak için hiçbir neden yok.

Öte yandan Türkiye işçi sınıfı da, safalarına etki eden milliyetçi duygulardan olabildiğince hızla arınmalı, meşru haklarını elde etmek için mücadele veren Kürt halkını bağrına basmalı. Böylece, AKP'nin Kürt hareketini sıkıştırmak için şovenizmi kışkırtma yöntemini kullanma çabası boşa çıkarılmalı.

28 Eylül Salı

Kürt burjuvazisine güven olur mu?

Kürt sorununda siyasi bir çözümün ufukta görüldüğü günümüzde, Kürt hareketi Kürt burjuvazisinin ihanetlerinden ders çıkarmalıdır. Dostlarını iyi bellemelidir. İnsan, kişisel hayatında, en hassas anlarda yanında bulamayacağı insanları dost bellemez. Politika da farklı değildir.

Kürt hareketi geçmişte Marksist ideoloji ve program temelinde oluşmuş, işçi sınıfı yönelişli, tabanı yoksul köylülüğe yaslanan bir hareketti. Ama uzun yıllardır Kürt burjuvazisi ile neredeyse stratejik denebilecek bir ittifak kurmuş bulunuyor. Bu ittifak hiç kuşkusuz Kürt halkının özgürlüklerinin kazanılması için en geniş birliğin faydalı olacağı gerekçesiyle savunuluyor. Ama böyle ittifakların getirdiği kadar götürdüğüne de bakmak gerek.

Kürt burjuvazisiyle ittifak öncelikle hareketin işçi sınıfının ve emekçilerin sorunlarını arka plana atmasına yol açtı. Kürt partilerinin ekonomi politikaları, sınıf sorunları, yoksulluk gibi alanlarda pek az ses çıkarttığı, çıkarttığı zaman da sosyal adaleti önemser gibi görüldüğü zamanlarda bile büyük ölçüde liberal, piyasacı çözümlere öncelik verdiği biliniyor. Bu, Kürt hareketinin seçim meydanlarında işçi ve emekçi halka hiçbir zaman sınıf mücadelesi temelli çözümler önermemesi anlamına da geliyor.

Sonuç birkaç yönlü. Birincisi, Türkiye işçi sınıfının en yoksul, en güvence-siz katmanları Kürtlerden oluştuğu halde, ekonomik sorunları konusunda bu

insanların elinden tutulmuyor. İkincisi, Bölge'de muazzam bir yoksulluk olduğu halde yoksulluğun getirdiği sorunlara Kürt hareketi eğilmeyince, AKP, "makarna politikası"yla, İslamcı iş adamlarının ve hayır vakıflarının yaptıkları yardımlarla yoksul Kürtleri kazanmayı başarıyor. Üçüncüsü, Batı'ya politik ve ekonomik nedenlerle göçmek zorunda kalmış milyonlarca Kürt işsizliğin, yoksulluğun, kötü barınma koşullarının pençesinde kıvrılırken Kürt hareketinin bu sorunlara el atamaması, bunları burjuva siyasetinin kanallarına, en çok da İslamcı partilere yem ediyor. Kürt partilerinin Batı'da oy oranını bir türlü arttıramamasının ardındaki esas neden budur.

Atılan taş ürkütülen kurbağaya değer mi?

Peki, ödenen bu muazzam bedele değeriyor mu? Evet, Kürt burjuvazisinin örgütleri, yani günlük dille söylesek "işveren örgütleri", Güneydoğu Sanayicileri ve İşadamları Derneği (GÜNSİAD), Diyarbakır ve öteki illerin sanayici ve işadamları dernekleri (SİAD'lar)

ve genç işadamları dernekleri (GİAD'lar), başta Diyarbakır Ticaret ve Sanayi Odası olmak üzere odalar, birçok durumda Kürt davasına, emekçi halkı ve demokratları örgütleyen kuruluşlarla (yaygın deyişle STK'larla) birlikte sahip çıkar görünüyorlar.

Ama iş Kürt hareketinin düzenin güçleriyle giriştiği belirleyici mücadelelere gelir gelmez, Kürt burjuvazisinin örgütleri karşı saf geçiveriyorlar. Son yıllarda en hassas dönemeç noktalarında böyle oldu.

2007 seçimlerinden sonra Erdoğan % 47'nin sarhoşluğu içinde Diyarbakır belediyesine göz koyunca Erdoğan'la Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir arasında çok sert bir polemik başladı. Kürt burjuvazisi Baydemir'e karşı çıktı, yani Erdoğan'ın yanında yer aldı.

Anayasa referandumunda BDP boykot ile evet arasında bir an tereddüt edince Kürt burjuvazisinin 14 örgütü fırsattan

yararlanarak derhal hareketi sırtından hançerledi ve "evet" oyu çağrısı yaptı.

Anadilinde eğitim talebiyle düzenlenen eğitim boykotunda VANGİAD adlı iş adamları derneği, boykot kırıcıları safının başında yer aldı.

Kürt sorununda siyasi bir çözümün ufukta görüldüğü günümüzde, Kürt hareketi Kürt burjuvazisinin bu ihanetlerinden ders çıkarmalıdır. Dostlarını iyi bellemelidir. İnsan, kişisel hayatında, en hassas anlarda yanında bulamayacağı insanları dost bellemez. Politika da farklı değildir. Kürt hareketi tercihini açıkça emekçi sınıflardan yana yapmalıdır.

Küba'da kapitalist restorasyon başlıyor

Küba devrimi yarım yüzyıl dayanabildi. Çözölmeye başlıyor. Eylül ayı ortalarında kamu kesiminde 500 bin işçinin altı ay içinde işlerinden çıkarılacağı açıklandı. İşçilerin kooperatifler kurması, kendi hesabına çalışması ya da özellikle turizm alanında yoğun olan yabancı şirketlerde iş bulması öneriliyor. Kooperatif kuracaklara ya da kendi hesabına çalışacaklara önerilen işler arasında tavşan yetiştirmek, duvar boyacılığı, çöpçülük gibi işler var.

Toplam ücretli nüfusun 5 milyon olduğu bir ülkede 500 bin işçinin birdenbire işten çıkarılması kendi başına bir ekonomik felaket. Ama bu karar aynı zamanda, rejimin başındakiler ister arzu etsin ister etmesin, Küba'daki işçi devletinin çökmesinin ve kapitalizmin restorasyonunun yolunu döşeyecek bir karar. Küba'daki devleti bir işçi devleti yapan en önemli özellik çalışma

hakkı ve iş güvencesi idi. İşçilerin işten atılmaması, bir işsizler ordusu oluşmasının engellenmesi idi. Başka birçok bakımdan çok ciddi sorunları olan düzenin işçileri güçlü kılması da bundandı, sağlık ve eğitim hizmetlerinin gücündendi, sömürünün genel kural olarak engellenmiş olmasındandı. Şimdi bu yıkılıyor.

İşten çıkarılacaklara gösterilen bir alternatif daha var: yabancı sermayeli veya ortak girişim niteliğindeki işletmelerde çalışmak. Ücretli emek sömürüsü Küba topraklarına yabancı sermaye biçiminde de olsa dönüyor. Şimdi topraklar yabancılara 99 yıllığına kiralanacakmış. Ada emperyalist yağmaya açılıyor.

Açıklamanın yapıldığı tarzı da acıklı. Normal olarak sendikalar işten atılmaları karşı mücadele eder. Küba'da işten atılma kararını açıklayan sendikalar konfederasyonu oluyor! Devletin birer organı olarak!

Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliği çökeli de, Küba'nın komşusu Nikaragua teslim olalı da yirmi yıl oluyor. Çin içten içe kapitalistleşti. Küba, bütün kusurlarına rağmen direniyordu. Şimdi o da aynı yolun yolcusu. "Tek ülkede sosyalizm" çöker de "tek adada sosyalizm" ayakta kalabilir mi? 20. yüzyıl sosyalizm inşa deneyimlerinin yaşadığı felaketi suskunlukla geçiştiren, bu ülkelerin uğradığı bürokratik yozlaşmayı görmezlikten gelen, bürokrasinin ideolojisi Stalinizmi hâlâ ayakta tutmaya çalışan sosyalistler, işçi sınıfına kötülük yapıyorlar!

Küba'da restorasyon yeni başlıyor. Daha her şey yitirilmiş değil. Tepeden başlamış bir restorasyonun durdurulması elbette zor. Ama şimdi görev buna karşı çıkmaktır. Kübe rejimine dalkavukluk yapmak adına susanlar, daha da ileri giderek bu gelişmeyi onaylayanlar, kapitalist restorasyona evet demiş olacaktır!

Venezüella'da genel seçimler

Buna zafer denemez

Venezüella'da 26 Eylül Pazar günü düzenlenen genel seçimlerde, başkan Chávez'in partisi PSUV parlamentoda üçte iki çoğunluğunu korumayı başararak, ABD emperyalizminin desteğine sahip durumdaki muhalefet karşısında görünüşte bir zafer kazandı. Görünüşte diyoruz çünkü seçim sisteminin garipliği dolayısıyla üçte ikilik çoğunluk oyların üçte ikisine karşılık gelmiyor. Hatta muhalefet oyların %52'sini alarak kendilerinin halkın çoğunluğunun desteğini kazandıklarını iddia ediyor. Muhalefetin hesabı doğru olmasa dahi, oyların en azından yaklaşık %50'sini aldıkları, PSUV ile aralarında sadece 100 bin oy kadar bir fark kaldığı bir gerçek. Çünkü bu sonucu açıklayan Chávez'in kendisi.

Dolayısıyla şimdiki tabloda Venezüella halkı ortadan ikiye bölünmüş görünüyor. Ülkedeki ekonomik durum giderek kötüye giderken ve başta uyuşturucu kaçakçılığı nedeniyle olmak üzere can güvenliği halkın başlıca sorunlarından

birisi halini almaya başlamışken bu sonuç çok da şaşırtıcı olmasa gerek.

Gerçi Chávez karar almak istediğinde parlamentoyu dahi işin içine karıştırmadan karamameler yoluyla ülkeyi yönetmesini sağlayan bir siyasi sistem oluşturduğu için, iktidarı şu an için tehlikede görünmüyor. Fakat Venezüella lideri, yalnızca emperyalizm destekli muhalefeti siyasi sistemin dışında tutmakla kalmıyor. İşçi sınıfının bağımsız sendikal örgütlenmelerine izin vererek mevcut işçi sendikalarını devletin birer organına dönüştürerek işçi sınıfını da baskı altına alıyor. Son seçim sonuçları, bu işin böyle gitmeyeceğinin açık bir işareti olarak okunmalı.

Fransa'dan Romanlara Nazi usulü muamele

Garip şey ama Avrupa'yı demokrasi cenneti sananlar hâlâ var. Halbuki pek çok Avrupa devleti var ki, biraz devlete kafa tutun veya derinizin rengi bi-

raz farklı olsun, size feleğinizi şaşırtabilir. Bunun son örneğini kimilerine göre medeniyetin doruğunda gezinen Fransa'da gördük. Devlet ülkede yaşayan Romanları sınır dışı etme kararı aldı. Üstelik bu insanlar, Avrupa Birliği üyesi durumundaki Bulgaristan ve Romanya'nın vatandaşları. Yani serbest dolaşım ilkesine göre Fransa'da yaşamak hakları. Cumhurbaşkanı Sarkozy'nin, ülkesinde yaşayan, örneğin bir Alman vatandaşıyla derdi yok. Ama Roman olunca iş değişiyor. Neymiş efendim? Topluma uyum sağlayamıyorlarmış. Fransa, tıpkı İtalya ve başka Avrupa ülkeleri gibi Afrikalı veya Asyalı göçmenlere karşı da gaddarca uygulamaları hayata geçirmesiyle

Lula Brezilya burjuvazisini fethetti!

Gerçek'in bu sayısı yayına hazırlanırken, Latin Amerika'nın yeni devi Brezilya da genel seçimlere hazırlanıyordu. Başkanlık sistemine göre yönetilen bu ülkede en önemli seçim elbette, Anayasa, başkanın sadece iki dönem görev yapmasına izin verdiği için çekilmek zorunda olan Lula'nın yerine kimin seçileceği. Yeni başkanı Lula tayin etmiş durumda: Dilma Roussef adlı bir kadın aday Lula'nın İşçi Partisi'nin (PT) adayı olarak 3 Ekim'de muhtemelen ilk turda oyların % 50'sinden fazlasını alarak seçilecek. Gerçek okuyucuları gazeteyi ellerinde tutarken Roussef muhtemelen Brezilya'nın ilk kadın başkanı olacak. Bir kaza olur da % 50 alamazsa ikinci turda kesin seçilecek.

Roussef'in kadın olmasından başka hiçbir olumlu özelliği yok. Burjuva basını kendisini "eski gerilla" falan diye tanıtarak dünyanın her yerinde emekçi halkı aldatmış oluyor. Fransızların bir lafı vardır: "20'sinde komünist, 40'ında kapitalist olmayanda akıl arama!" Roussef de onlardan. Bütün marifeti, Lula'nın Özel Kalem Müdürü olmak. Eski Özel Kalem Müdürü, birçok PT lideri gibi, hırsız çıkmıştı. Roussef, 2000 yılına kadar Brezilya'nın ilerici görünümü bir burjuva partisinde çalışmış. Yani bir bakıma PT'nin adayı PT'li bile değil!

Aslında, hani Menderes "ben aday diye odun göstersem seçilir" demiş ya. Roussef maalesef o familyadan. Önemli olan Lula. 20. yüzyılın sonunun gördüğü en kitlesel işçi partisi PT'nin bu

önderi, iktidara gelince işçi sınıfına ve partinin 1979'daki kuruluşundan sonra on yıllarca programında yazan sosyalizme ihanet etti edeli, emperyalizmle sıkı fıkı olup Brezilya'nın sanayi ve tarım kapitalistlerine neoliberal temellerde hizmet eder olalı beri, Brezilya burjuvazisinin sevgilisi oldu. İşçi sınıfına işçilerin partisi aracılığıyla kapitalizme boyun eğdirmekten tatlısı var mı? 20 yıl boyunca dünyanın en güçlü soluna sahip olan Brezilya'da şimdi sol kalmadı! Burjuvazi bu yüzden Lula'ya hayran. Herkes Lula'dan yana. İşte Roussef'in kolay başarısının sırrı!

İşçiler sosyalist mücadeleye geldiklerinde genellikle "birlik"ten yana olur, "gerçekçi" politika ister. Oysa "birlik" işçi sınıfının aleyhine bir "birlik" ise, "gerçekçilik" burjuvaziye hizmet ediyorsa iyi bir şey değildir. PT Brezilya işçi sınıfını ve bütün ilerici bir çeyrek yüzyıl oyaladı ve sonra da sıkılmış limon gibi fırlattı attı. O 25 yıllık "birlik", yanlış politik temellerde yürütüldüğü için şimdi ülkede sol yok! İşte size gerçekçilik!

biliniyor. Oysa Romanlar yüzyıllardır Avrupalı!

Almanya'da Naziler de iş başına gelir gelmez Yahudileri, Romanları ve komünistleri yaktı, öldürmeye başlamışlardı. Onlar da önce sürme, sınır dışı etme, hapsedme gibi yöntemlerle başladılar "temizliğe". Tıpkı Sarkozy gibi! Hatırlanacaktır, Sarkozy daha önce içişleri bakanı iken Paris'in varoşlarında ayaklanan Afrika kökenli gençlere böcek ilacı gerektiğini söylemişti. O günlerde "Sarkozy facho!" sloganı Paris sokaklarını süslüyordu. Boş yere değilmiş!

Üniversitelerin gündemindeki soru: “Her şey para mı?”

Nasil AB demokrasi ve özgürlük yalanlarıyla “ezilenlerin afyonu” işlevi görüyorsa Bologna Süreci de öğrenci katılımı, özerklik vb. söylemler ile “akademinin afyonu” olmuştur.

Üniversitelerde paranın şıkirtısı bilimin sesini çoktan bastırılmış durumda. Üniversiteler ticarethaneye, rektörler patrona, öğretim üyeleri pazarlamacıya, asistanlar tezgahara, öğrenciler müşteriye dönüştürülmüş durumda. Türkiye’de 1994 yılında TÜSİAD’ın hazırladığı Yükseköğretim raporuyla yükselen ticarileştirme ve özelleştirme 1999 yılında Avrupa Birliği’nde (AB) başlayan Bologna Süreci ve Türkiye’nin bu sürece entegrasyonu ile baş döndürücü bir hıza ulaşmış durumda.

Üniversitede paranın kapladığı yer arttıkça bilimsel özgürlük gittikçe köşeye sıkışıyor. İçinde yaşadığımız dönemde bu dönüşümün merkezinde AB’nin “Bologna Süreci” olarak adlandırdığı Yükseköğretim politikaları yatıyor. Bologna Süreci ile AB aynı öze sahip. Avrupa Birliği, bir emperyalist proje olarak Avrupa’nın başta ABD olmak üzere diğer emperyalist odaklarla rekabeti sağlayabilmek için giriştiği bir birlik sürecidir. Bologna Süreci de AB üniversitelerinin ABD ile rekabet gücünün artırılmasına yönelik bir projedir. AB içinde tüm mal ve hizmetlerin dolaşımı serbestleştirilken bu mal ve hizmetlerin standartlaştırılmasına gidilmiştir. Bu süreç halkın zihninde AB’ye girildiğinde “kokoreçin yasaklanacağı” şeklinde yer etmiştir. AB’nin bir ticari mal ve hizmetler bütünü olarak gördüğü üniversitelerin standartlaştırılmasının adı da Bologna Süreci’dir. Bu süreçte üniversite öğrencileri ve öğretim üyeleri de aynı mantıkla standartlaştırılmak istenmektedir. Bu standartlar elbette ki kapitalizmin ve sermayenin ihtiyaçlarına göre şekillendirilmektedir. Son olarak, nasıl AB demokrasi ve özgürlük yalanlarıyla “ezilenlerin afyonu” işlevi görüyorsa Bologna Süreci de öğrenci katılımı, özerklik vb. söylemler ile “akademinin afyonu” olmuştur.

Bologna Süreci elbette ki öncelikle Avrupa’da büyük bir ilerleme kaydetmiş durumda. “Bologna Süreci” ilerledikçe Avrupa üniversitelerinde direniş de yükselmiştir. Özelleştirme ve ticarileştirmeye karşı Almanya’dan İspanya’ya, İtalya’dan Yunanistan’a üniversiteler işgal edilmiş, ciddi eylemler olmuştur ve bu eylemler sürmektedir. Bologna sürecinin Türkiye’deki üniversite yaşamına etkileri de yavaş yavaş belirmektedir. Henüz ciddi bir direniş odağı gözükmesine de Bologna Süreci tam yol ilerlemektedir ve görülen odur ki afyon etkisi üniversiteyi sarmıştır.

Bologna Sürecini protesto etmek için Viyana Üniversitesi’ni işgal eden öğrenciler, okul kapısına “Eğitim satılık değildir” yazılı pankart astılar.

Yeni eğitim-öğretim yılına girerken uyanmanın zamanıdır. Bologna Süreci’nin özünü görebilmek bunun ilk adımınıdır. AB Konseyi’nin 2002’de Barselona’da ilan ettiği deklarasyon işin özünü ortaya seriyor. AB Konseyi konunun merkezine AB üniversitelerinin, başta ABD’ye karşı olmak üzere rekabet gücünü arttırmayı koyuyor. “AB yüksek öğretime GSYİH’sının %1,1’ini, ABD ise %2,3’ünü ayırmakta; yüksek öğretime yönelik özel sektör çıkışlı fonlar AB’de GSYİH’nin %0,2’sini, ABD’de %1,2’sini oluşturmaktadır... ABD üniversitelerinde öğrenci başına harcama, AB’dekilerin 2-5 katıdır” tespitini yapan Avrupa Konseyi’nin çözüm önerisi de gayet nettir. “Özel kaynaklardan AR-GE finansmanı, bağışlar, hizmet satışları yoluyla sağlanan ve buna ek olarak da öğrencilerden gelen finansal katkıları mutlak ve oransal olarak arttırmak...”

İşin özü buradadır. Yükseköğretimin kamusal niteliği adım adım kaybolurken sermaye hem kaynak olarak hem de “parayı veren düdüğü çalar” mantığı ile yönetici bir unsur olarak üniversiteye girmektedir. YÖK bu çerçevede “danışma kurulları” adı altında patronları üniversite yönetimine doğrudan sokmak istemektedir. Ve tabii ki “öğrencilerden gelen finan-

sal katkıları...” Bu cümle ışığında Türkiye’de olanlara bir bakalım. YÖK başkanı yazılı ve görsel basında sürekli olarak harçların son derece düşük olduğunu vurguluyor. Harçları katlayarak arttıracaklarını söylüyor. Geçen yıl yaz aylarında ilk denemeyi yaptılar ve tepkiler karşısında kısmen geri adım atmak zorunda kaldılar. Devlet okullarında paralı eğitim demek olan “ikinci öğretim” ve “uzaktan eğitim” uygulamaları sürekli artıyor. Açgözlülük öyle bir hal almış durumda ki İstanbul Üniversitesi’nde Öğrenci Kültür Merkezi kapatılarak Uzaktan Eğitim Merkezi’ne dönüştürüldü. “İkinci Öğretim” yani gece eğitiminde asistanlar ve idari personel karşılığı ödenmeden çalıştırılarak üniversitede konfeksiyon atölyesi manzaraları yaşatılıyor. YÖK her ile üniversite açıyor, yetmiyor yeni Açıköğretim fakülteleri açıyor, yetmiyor uzaktan eğitim, yetmiyor ikinci öğretim...

Üniversite için para ödemeye hazır kimseyi dışarıda bırakmak istemiyorlar. Parası olmayan ne mi olacak? Ona da çözümleri var. Kredi! Üniversite tefecilerine elini veren kolunu kaptıracak yani. Harç için kredi verilecek, sonra da faizi ile geri alınacak. Ödenemezse ne mi olacak? On binlerce üniversite mezununun şu anda karşı karşıya olduğu gibi icra tehdidi. Üniversiteden sonra iş bulmak zor mu dediniz? Başbakan Tayyip Erdoğan’ı duymadınız herhalde. “Her üniversiteye giren iş bulacak diye bir kural yok!”

Manzara ortada: AB üniversiteleri ABD’yle rekabet edecek, bizimkiler de Avrupa’ya girecek, bunun için para lazım. Üniversite, öğretim üyeleri, öğrenciler sağılacak, son damlasına kadar para çıkartılacak. Her şey para mı? AB, Bologna Süreci, YÖK, TÜSİAD, MÜSİAD, hükümet “Evet” her şey para diyor. Çalışanlardan öğrencilere kadar üniversite bileşenlerinin kendi sözünü söylemesinin zamanı geldi de geçiyor bile. Okullar açıldı, 6 Kasım yaklaşıyor, şimdiye kadar hep siz konuştunuz şimdi bizi dinleyeceksiniz: Her şey para değildir! Üniversiteler babanızın çiftliği, üniversite çalışanları köle, öğrenciler müşteri olmayacaktır!

29 Eylül Eylem günü: Avrupa şehirlerinde grevler ve eylemler hayatı durdurdu

Avrupa Sendikalar Konfederasyonu (ETUC) hükümetlerin kemer sıkma politikalarına karşı 29 Eylül’de merkezi Brüksel olmak üzere Avrupa çapında eylem çağrısı yaptı. Brüksel’deki eylemlerde 30 ülkeyi temsilen 50 sendikanın delegeleri yer aldı. Onbinlerce işçi Brüksel sokaklarında yürüyüş düzenledi. Krizin ciddi biçimde vurduğu ve ağır borç yükü dolayısıyla

la çöküşün eşğine gelen İspanya’da ise genel grev vardı. Hükümetten sanayide enerji tüketiminin %20 oranında azaldığı açıklanırken, UGT sendikası greve katılımın %75’in üzerinde olduğunu açıkladı. Meyve sebze halinde grev kırıcıları ile işçiler arasında çıkan gerginliğe polis müdahale etti. İspanya’da iktidarda bulunan sosyal demokrat PSOE (Sosyalist İşçi Partisi) hükümetinin iş yasasında işçi çıkartmayı kolaylaştıracak düzenlemelere gitmesi işçilerin öfkesinde bir kabarmaya yol açtı. Hükümetin paketi aynı zamanda sosyal güvenlik alanında işçilerin aleyhine kesintiler yapılmasını öngörüyor. Grevlerin yaşandığı diğer ülke ise yine bir sosyal demokrat (PASOK) hükümetin başında olduğu ve geçtiğimiz yıl ciddi bir ekonomik çöküş yaşayan Yunanistan oldu. Yunanistan’da hastaneler acil servis dışında hizmet vermezken, grev özellikle toplu taşımada etkili oldu.

Avrupa’da eylem günü ilan edilen 29 Eylül’de Belçika, İspanya ve Yunanistan’ın yanı sıra İtalya, Fransa, Sırbistan, Portekiz, Litvanya, Almanya, Güney